

KESKENY ÚT

JÉZUS
három kísértése



TARTALOM

Idézetek	3
Jézus megkísértésének evangéliuma <i>Szabó Péter András</i>	4
Nemcsak kenyérrel... <i>Szabó Péter András</i>	6
Ne vigyünk Téged kísértésbe! <i>Szabó Péter András</i>	8
Mi az ára a szívednek? <i>Szabó Péter András</i>	11
Lecke a babkávéról	13
Mi a megigazulás és a megszentelődés? <i>Guy Waters</i>	14
Az anyaság rejtett szolgálata <i>Elizabeth Wann</i>	15
Hét hazugság a gyülekezetről <i>Kristen Wetherell</i>	17
A nyíltan tékozló ember <i>Deák-Fogarasi András</i>	20
Az egyedülállóság biblikus alapelvei 1. <i>Tim és Kathy Keller</i>	22
Az Úr csodásan működik! <i>Bechtel-Fekete Csilla és Bechtel Helmut Herman</i>	25
A Csillagok háborúja és az ősi vallás <i>Peter Jones</i>	28
Hírek innen-onnan <i>Curcubet Gábor</i>	31
A keresztyénség negyedik százada <i>Tamás Sándor</i>	32

ÖRÜLJEK, HA KÍSÉRTENEK?!

Az amerikai vasútépítés hőskorában egy mély szurdok fölött is hidat kellett építeni a nyugatra kigyózó sínpar számára. Mikor az építmény elkészült, az építető – mivel biztos akart lenni a dolgában – terhelésnek vetette alá. Összegyűjtött annyi vagon és rakományt, hogy egy normál szerelvény kétszeres súlyával tesztelhesse a híd teherbírását. A vonatot a híd közepére vezették, és egy egész napon keresztül ott hagyták. A munkások értetlenül álltak a látottak előtt. – Le akarja omlasztani ezt a hidat? – kérdezte egyikük. – Nem, dehogya! – válaszolta az építető. – Éppen azt akarom bebizonyítani, hogy ez a híd nem fog összeomlani.

Jézus megkísértésének is hasonló célja volt. A kísértések nem azt a célt szolgálták, hogy kiderüljön, vajon Jézus vétkezik-e. Épp ellenkezőleg! Isten azért helyezte Krisztust az ördög kísértéseinek keresztútjába, hogy megmutassa: az Ő szeretett Fia tökéletesen megáll a próbákban. Így válik világossá, hogy az Úr Jézus a büntelen Megváltó, az egyetlen Közbenjáró, aki a bukott embert megbékítheti a szent Istennel. Jézus kísértései tehát azt a jó hírt közvetítik, hogy Ő az az erős híd, amely minden bűnünket elbírja, és átvezet bennünket a mennyei Atyához.

Mindezek miatt a keresztyén ember hozzáállása is más lehet az Őt érő kísértésekhez. A kísértések ugyanis nem a teljesítményünk igazolására szolgálnak. Nem az a céljuk, hogy „pontokat szerezzünk” Isten előtt, és Ő ezek alapján elfogadjon vagy elveszen bennünket, üdvösséget és Isten előtti igazságot ugyanis egyedül Jézus tökéletes engedelmissége miatt kaphatunk. A kísértésekben szerető Atyánk valójában próba alá veti és formálja a mi jellemünket. Teher alá helyezi a pálmát, hogy az nőjön és erősödjön. Nehézségeken és fájdalmakon visz keresztül, míg eljutunk az Ő országába (ApCsel 14,22). Ezért mondja Jakab azt, hogy örüljünk a kísértéseknek – mert azok a szerető Atya hitet építő, jellemet formáló, Krisztussal mélyebb közösséget munkáló eszköztárának részei.

A kísértéseknek e kettős célját tükrözik vissza számunk írásai. Lássuk meg tehát bennük Krisztust, a mi eltántoríthatatlan Hősünket, büngyűlölő Királyunkat, szerető Megváltónkat! Emlékezzünk arra, hogy győzelme a mi lelkünk biztos, el nem veszíthető üdvösségét jelenti! Ezen túl pedig olvassuk úgy a cikkeket, hogy azokból gyakorlati segítséget kapjunk a mindennapos lelki harchoz! Hiszen a keresztyén ember küzdelme Krisztus oldalán boldogságot hoz: „Boldog ember az, aki a kísértésben kitart, mert miután megpróbáltatott, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr ígért az őt szeretőknak.” (Jak 1,12)

Szabó Péter András

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Kiadja: Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház

E-mail: sikomihaly@gmail.com, www.reformatus.org

Tel.: +36-20-523-2147, ISSN 1788-5450

Szerkesztők: Sikó Mihály, Szabó Péter András

Tervezőszerkesztők: Szőlősiné Nagy Kincső Galatea, Bolyog-Nagy Evelin, Török Attila

Lektorálták: Bechtel-Fekete Csilla, Darcsiné Molnár Edina, Molnár Mariann



A KÍSÉRTÉSRŐL...

„A mi nagy példaképünk megmutatta, milyen magatartást kell tanúsítanunk a kísértésekkel, csábításokkal szemben. Amikor az ördög felajánlotta neki »a világ minden országát és azok dicsőségét«, Ő nem állt meg, hogy megszemlélje, és számba vegye a kínált hatalmat [...], hanem azonnal, tétovázás nélkül azt kiáltotta: »Távozz tőlem, Sátán!« A kísértést már kezdettől Krisztusba vetett hittel és az Ő keresztjére irányuló gondolatokkal fogadd, s akkor ellene tudsz állni. Ha nem akarsz elbukni, ne folytass vitát és ne egyezkedj vele!

John Owen

„Az ördög azért kísért, hogy megcsaljon minket. Isten pedig azért engedi, hogy megkísértessünk, hogy megpróbáljon. A kísértés az őszinteségünk próbája.”

Thomas Watson

„A legfontosabb fegyver, amit a Sátánnal szemben használunk kell, a Szentírás. A nagy ellenség háromszor kísértette meg a mi Urunkat, ajánlata azonban mindhárom alkalommal a Szentírás egy-egy textusával lett visszautasítva, mivel: »Meg van írva[...]« (Mt 4,4. 7. 10).”

J. C. Ryle

„A Sátán általában akkor kísért meg, amikor végrehajtottunk egy megbízatást. Ilyenkor talál ugyanis bennünket a legnagyobb nyugalomban. Miután elvégeztük komoly feladatainkat, hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy minden rendben van. Ezáltal hanyagokká válunk, feladjuk korábbi buzgóságunkat és szigorunkat, s olyanokká leszünk, mint egy katona a csata után: levetjük fegyverzetünket, mivel eszünkbe sem jut már az ellenség. A Sátán figyelte ezt az időszakot, és amikor legkevésbé számítottunk rá, be fog vetni egy kísértést.”

Thomas Watson

„Állandóan figyelj azokra a dolgokra, amelyeket sosem tekintenél kísértésnek! A legmérgezőbb kígyók ott lapulnak, ahol a legszebb virágok nőnek. Kleopátrát is egy olyan áspiskígyó marta meg, amelyet egy gyönyörű virágkosárban vittek elé.”

Charles Spurgeon

„A kísértés az a tűz, amely felszínre hozza a szív salakját.”

Thomas Boston

„Szívünk csalárdságában néha játszadozni kezdünk a kísértéssel, mivel arra gondolunk, hogy később bármikor megvallhatjuk a bűnt, és bocsánatot kérhetünk érte. Ez a gondolkodásmód nagyon veszélyes. Isten ítélete nem részrehajló. Ő soha nem nézi el a bűnünket. Ő soha nem dönt úgy, hogy nem törődik vele, mert kis bűnről van szó. Nem! Isten intenzíven gyűlöli a bűnt, bárhol és bármikor is találkozik vele.”

Jerry Bridges

„Megrettent, hogy mennyire hiányzik belőlem a hajlandóság arra, hogy elfogadjam a kísértésből való menekülés Isten által rendelt útját. Megrettent, mivel ekkor látom meg igazán, micsoda lázadó lakozik még mindig bennem.”

Jim Elliot

„Ha nem vagyunk állhatatosak az imádságban, nem állhatunk meg a kísértéssel szemben. Legyen ez része a napi könyörgésünknek: »Istenem, őrizd meg szívemet, lelkemet, és ezek minden útját, hogy csapdába ne essek!« Ha ez az imádságos lelkület jelen van az életünkben, akkor egy futólagos kísértés nem fog legyőzni bennünket. Szabadok maradunk, miközben mások megkötözöttek fekszenek.”

John Owen

„A bűn abból meríti erejét, hogy rávesz engem, hogy azt higgyem, boldogabb leszek, ha elkövetem. Minden kísértés ereje abban a kilátásban van, hogy boldogabbá tehet engem.”

John Piper

„Nem kell a kísértést meglepő dolognak tartanunk. »Nem fölebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolgál az ő uránál.« (Mt 10,24) Ha a Sátán eljött Krisztushoz, el fog jönni a keresztyénekhez is.”

J. C. Ryle

„A kísértések és a nehéz helyzetek nem csempésznek semmit az emberbe. Csak azt hozzák elő, ami azelőtt is benne volt.”

John Owen

Válogatta és fordította: Incze Andrea

Jézus megkísértésének evangéliuma

SZABÓ PÉTER ANDRÁS

*„Akkor a Lélek Jézust a pusztába vitte,
hogy az ördög megkísértse.” (Mt 4,1)*

Kevés olyan emberi tapasztalat van, amelyben a világ kezdetétől fogva mindannyian osztozunk. Születés? Az első emberpárnak nem volt része benne. Halál? Illés és Énok halál nélkül kerültek Isten elé. Van viszont valami, ami minden ember osztályrésze: a kísértés. A kísértés nem kerül el senkit. Osztozik benne gazdag és szegény, európai és afrikai egyaránt. Ott volt a tökéletes Ádám és Éva életében, de még a testté lett Isten, Jézus Krisztus is megtapasztalta a bűnre való csábítást.

Arról az erőteljes kísértésről, amelyet az Úr Jézus szolgálatának megkezdése előtt megtapasztalt, a Máté evangéliumának 4. fejezete számol be nekünk (Mt 4,1–11). Ám mielőtt a kísértés három tüzes nyílát megvizsgálánk, fel kell tennünk a kérdést: mi a jelentősége Krisztus megkísértésének? Csupán azt mutatja, hogy Jézus hasonló lett hozzánk, így osztozott állapotunkban és tapasztalatunkban is? Nem! Többről van itt szó.

Látnunk kell, hogy a megkísértés nem csupán „megesett” Jézussal. Máté azt írja, hogy: *„Akkor a Lélek Jézust a pusztába vitte, hogy az ördög megkísértse.”* (Mt 4,1) Figyeljük meg az isteni tervezettségét: a Lélek viszi Jézust a pusztába. A Szentháromság harmadik személye olyan helyzetbe hozza a Szentháromság második személyét, hogy az ördög megkísérthesse. A két tagmondat között ok-okozati kapcsolat van. A Lélek célja Jézussal világos: *„hogy az ördög megkísértse”*. Nyoma sincs itt a véletlennek. Ez a kísértés (is) tervezett volt.

Mindez felvet azonban egy újabb kérdést: mi volt Isten célja ezzel? Miért kellett Krisztusnak ilyen módon megkísértetnie? A válaszhoz kicsit vissza kell olvasnunk a történetben. A 3. fejezetben Keresztelő János színre lépését láthatjuk. János Júda pusztájában hirdette Isten üzenetét: bűnbánatra, megtérésre és az Úrhoz való visszatérésre szólította fel az embereket (Lk 3,1–6). Ennek az üzenetnek volt a megkülönböztető jele János keresztsége, amelyet a Biblia egyszerűen így nevez: *„a megtérés keresztsége a bűnök bocsánatára”* (Mk 1,4). Ezután olvasunk csak Jézus megjelenéséről, aki szintén beáll a megkereszteltek sorába.

Álljunk csak meg! Mi történik itt? Jézus Krisztus, a tökéletes Isten-ember jön, hogy Ő is megkeresztelkedjen „a bűnök bocsánatára”?! A büntelen is felveszi a megtérők jelét?! Nem csoda, hogy János ennek láttán így kiált fel: *„Nekem kell általad megkereszteltetnem, és te jössz hozzám?”* (Mt 3,14) Sőt, az Ige azt mondja, hogy János tiltakozott: meg akarta akadályozni, hogy Jézus ezt tegye. Igazat adunk neki, ugye? Hogyan mutatkozhat Isten szentje egynek a bűnösök közül, olyanak, mint akinek megtérésre van szüksége?

Amennyire érthető János reakciója, annyira érthetetlen Jézusé: *„Hagyd ezt most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk.”* (Mt 3,15) Mit ért az Úr ezen a rejtélyes mondaton? Az evangéliumot. Nem az az igazi kérdés, hogy miért teszi ezt Jézus, hanem az, hogy *kiért*. Kiért kell minden igazságot betöltenie? Kiért áll be a megtérők sorába? Kiért azonosul a bűnösökkel? Miértünk, az Ő bányaiért. Nem neki volt szüksége a bűnbánatra, a megtérés keresztségére és a bűnök bocsánatára – hanem nekünk. Ő pont

azért jött el, hogy minket képviseljen, a mi Közbenjárónk legyen. Helyettünk tett eleget Isten követelményeinek, és helyettünk töltött be minden igazságot. Ezt a messiási feladatot látjuk már a keresztségnél, szolgálatának kezdeténél is. Jézus megalázkodik, és azonosul velünk. Egy lesz közülünk azért, hogy *minden* emberi körülményben győzelmesen megálljon, betöltse Isten törvényét helyettünk, és megszerezze az üdvösséget nekünk. Ez kezdődik el a Jordánnál, és fejeződik be a Golgotán. Ezért halljuk megkeresztelkedésekor az Atya dicsőséges szavát: „*Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm!*” (Mt 3,17)

E csúcspont után következik Krisztus megkísértése. A fentiek fényében most már válaszolni tudunk a kérdésre: miért vitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy az ördög megkísértse? Azért, hogy helyettünk álljon meg az ördög támadásainak kereszttüzében. Nem véletlen, hogy a szolgálat első nagy megmérettetése a pusztában történik:

- *A pusztában...* – ahol a zsidók is vándoroltak az egyiptomi szabadulás után.
- *Negyven napon és éjen át...* – ami emlékeztethet bennünket a zsidók negyven éves vándorlására.
- *Megéhezett...* – e részlet eszünkbe juttathatja a vándorló zsidó nép próbáit, amikor az élelem vagy a hús hiánya, illetve a szomjúság miatt zúgolódtak.
- *Jézus válasza...* – amikor a Mt 4,4-ben az 5Móz 8,3-mal hárítja el az ördög támadását, szintén a zsidók pusztai vándorlását és az ottani próbákat eleveníti meg.

E hasonlóságokból látható, hogy Jézus megkísértése a zsidók pusztai vándorlásának mintájára történt, ugyanis mind a három kísértés párhuzamba állítható azokkal a próbákkal, amelyekben Izráel részesült. Ám amíg Izráel elbukott, addig Jézus győztesen megállt. Isten népe hűtlenkedett, de Jézus végig bízott Atyjában.

Jézus megkísértése tehát arra mutat, hogyan szállt szembe azokkal a próbákkal, amelyekben Isten népe (Izráel és mi is) elbukott. Azonban a kísértések leírása elsősorban nem arra tanít bennünket, hogy mi hogyan tudunk szembeszállni a kísértésekkel. Tény, hogy a magyarázatok általában erre szoktak összpontosítani: mit tanulhatunk Jézustól; milyen taktikákat alkalmazhatunk a kísértéseinkben; memorizáljuk a Szentírást, és azzal vágjunk vissza az ördög-

nek stb. A legfőbb üzenet viszont nem ez, hanem az, hogy lássuk Jézust, és benne gyönyörködjünk. Jézus megkísértése azért íratott meg, hogy benne meglássuk a második Ádámot, a második Izráelt, Isten Fiát, aki tökéletesen helyt állt ott, ahol mi elbuktunk. Aki nem hajlik a kísértésre, nem követ el bűnt, hanem igazságosan cselekszik, és engedelmes marad mindvégig. Ő a mi Megváltónk: az Ő igazsága a miénk! Ha benne hiszünk, az Atya azt ígéri, hogy úgy tart minket számon, mintha Jézusként engedelmeskedtünk volna. Jézusnak ezt a tökéletes igazságát – amely hit által a miénk – mutatja be nekünk a megkísértés története. Ebből pedig két dolog is következik.

Először is Jézus helyettünk vállalt engedelmisséget arra emlékeztet, hogy Isten nem az én teljesítményem, hanem Krisztus tökéletessége alapján fogad el. Nem az az örömhír, hogy légy jó, próbálkozz erősebben, és talán ez elég lesz Isten szemében. Hanem az, hogy „*ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlen volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és elítélte a bűnt a testben.*” (Róm 8,3) A megkísértés sorozata megszabadíthat bennünket attól, hogy saját tetteink, szolgálatunk alapján értékeljük magunkat. Örömmel tölthet el, hogy a próbákban nem csupán saját bukásainkat láthatjuk, hanem Krisztus értünk való győzelmét is. Az Ő igazsága a mi igazságunk. Ezért nincs senki, aki kárhóztathatna, vádolhatna minket. Jézus helyettünk volt engedelmes – és ez elég. Tehát mindenekelőtt álljunk meg, üljünk le, csendesedjünk el, és gyönyörködjünk Krisztus engedelmisségében, jellemének tántoríthatatlanságában és az Ő szeretetében, hogy mindezt a próbát vállalta értünk!

Másodszor pedig Krisztus mieinkhez hasonló kísértései bátorítanak, hogy a próbáinkban Őt keressük. Ahogy a Zsidó levél írja: „*Mivel a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek*” (Zsid 2,14), illetve „*[olyan főpapunk van,] aki hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenben, kivéve a bűnt.*” (Zsid 4,15) Jézus pont olyan kísértéseket tapasztalt meg, amilyeneket mi is. Ám velünk ellentétben Ő végig ellenállt. Éppen ezért „*mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek.*” (Zsid 2,18) Tehát legyél akár kilátástalan helyzetben, gyűljenek össze akár a legsötétebb felhők a fejed fölött, Krisztus megkísértése emlékeztet, hogy van isteni segítség a próbádban. Jézus ott ül a kegyelem trónján, és kész minden hozzá kiáltónak időben jövő segítséget adni (Zsid 4,16).

Nemcsak kenyérrel...

SZABÓ PÉTER ANDRÁS

„Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. Ekkor a kísértő odament hozzá, és azt mondta: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré. Ő pedig ezt felelte: Meg van írva: nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” (Mt 4,2-4)

Az első kísértés, amellyel a Sátán próbára teszi Krisztust, a felszínen csak az éhségről és a kenyerekről szól. Ám minél mélyebben kezdünk el gondolkodni róla, annál érthetlenebbé válik, mi is a rossz benne. Baj lenne, ha Krisztus csilapítaná az éhségét? Hát később nem Ő sokasította meg a kenyeret az ötezernek vagy a négyezernek, amikor azok megéheztek? A Sátán sugallata természetesen és észszerűnek tűnik: „Éhes vagy, hát egyél: változtasd a köveket kenyérré!”

A kísértés mögött azonban – amely elsöre csak egy természetes, emberi szükséglet kielégítésére való felszólításnak tűnhet – egy ravasz csábítás húzódott meg. Erre mutat rá Krisztus válasza. Jézus az Ószövetségből, Mózes ötödik könyvéből idéz:

„Emlékezz meg az egész útról, amelyen hordozott az ÚR, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbálgjon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a szívedben: vajon megtartod-e parancsolatait, vagy sem? Sanyargatott téged és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtadra adja, hogy az ember nemcsak kenyérrel él, hanem mindazzal, ami az ÚR szájából származik.” (5Móz 8,2–3)

Mózes ötödik könyve azokat a tanácsokat fogalmazza meg, amelyek ahhoz szükségesek, hogy Izráel

boldogan és Istennek kedvesen élhessen az Ígélet földjén. Amikor Mózes e szavakat írta, a zsidó nép éppen a bevonulás előtt állt. Mózes ezekben az igeversekben arra emlékeztet, hogy Izráel megpróbáltatásának a célja az volt, hogy felszínre hozza, mi van az emberek szívében. Isten éhezette, és ezáltal választásra kényszerítette az Ő népét: Vajon elhiszik-e az Úr szájából származó ígéteret, hogy gondoskodik róluk, és beviszi őket az Ígélet földjére? Vagy korgó gyomruk kerekedik felül, és bizalmatlanná válnak Isten gondoskodása felől? Vajon lázadznak majd ellene vagy elhiszik, hogy Isten jó, és minden nyomorúság ellenére most is gondoskodik róluk?

Ugyanerről szólt Krisztus kísértése is. Negyven nap böjt után Krisztus *megéhezett*. Ez a szó a görögben az éhezés miatti testi fájdalmakra, a korgó gyomor kínjára utal.¹ Krisztus tehát a mardosó éhség fájdalmát tapasztalta, amikor az ördög tálcán kínált fel egy megoldást: „Ha Isten fia vagy, nem kellene éhened. Mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré!” Vagyis: Használd az erődöt arra, hogy megmenekülj a fájdalomtól! Ne várj Istenre! Cselekedj! Az ördög tehát valójában arra biztatta Jézust, hogy játszsza ki Isten gondviselésének útját, és szerezze meg magának azt, amit Isten még nem adott neki. Arra ösztönözte, hogy ne bízson az Atyában, ne bízson az Ő szeretetében, időzítésében és gondviselésében, hanem vegye kézbe a dolgok irányítását.

Képzeld el két sielőt, akiknek egy meredek pályán kell végigsiklaniuk. Az egyikük gyengén lát, sőt út-

1. Arndt, W., Danker, F. W., & Bauer, W. (2000). A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature (3. kiadás), 792. o. Chicago: University of Chicago Press.

közben még a szemüvegét is elvesztette. Ezáltal egy olyan helyzet állt elő, hogy senkire sem hagyatkozhat, csak a társára. Annak érdekében, hogy rossz látása ne zavarja meg a síelőt, megegyeznek, hogy jobb, ha a gyengén látó sportoló inkább beköti a szemét egy kendővel, és csak társa utasítására figyel. Eleinte minden jól is megy. Majd ahogy egyre jobban felgyorsulnak, a bekötött szemű ember köveket kezd érezni síléce alatt, s olyan érzése támad, mintha egy nagy tömegű test, egy szikla vagy egy hatalmas fa felé közeledne. Vezetője azonban nem szólítja fel kitérésre. Minden tapasztalata mást mond, mint a kapott utasítás. Itt a dilemma: tépje-e le fejről a kendőt, és hagyatkozzon saját homályos látására, vagy pedig bízson régi barátjában, aki tökéletesen lát és szereti őt?

Az Úr Jézus – bár tökéletesen látott – nem vette le a kendőt. Bizott Atyjában, és kitartott. Nem lett hűtlen, nem tévesztette szem elől Isten ígéreteit. Nem keseredett meg. Elszenvedte a fájdalmat, mert tudta, hogy Atyjának ott is, akkor is gondja van rá. Mivel pedig Krisztus helyettünk engedelmeskedett, és minket Isten gyermekeivé tett, mi is tudhatjuk: mennyi Atyánknak *minden helyzetben* gondja van ránk.

Két kérdés

A fentiekkel kapcsolatban azonban felmerülhet két kérdés. Az első: *Ugyan miért lett volna Isten iránti bizalmatlanság, ha Jézus a köveket kenyérré változtatja?* Egyrészt azért, mert megghiúsította volna Jézus elvonulásának a célját. Krisztus ugyanis azért ment a pusztába, hogy nyilvános szolgálatának megkezdése előtt böjtöljön, és Atyjával közösségben legyen. Megvonta magától az ételt, hogy figyelmét semmi se tántorítsa el az Istenre való figyeléstől. Jézus nem enni ment a pusztába! Másrészt pedig rossz lett volna ez a csoda azért, mert *öncélú*. Az ördög arra akarta rávenni Krisztust, a mi képviselőnk, hogy csodatevő erejét, a Lélek ajándékát a *saját maga céljára és javára* használja. Ám Isten nem ezért adta nekünk az Ő ajándékait. „A Lélek megnyilvánulását mindenki azért kapja, hogy használjon vele.” (1Kor 12,7) Ajándékaimmal, képességeimmel nem magamat, a pénzemet, hírnevemmet, kényelmemet, jóérzésemet kell gyarapítanom, hanem a másiknak kell használnom, a másikat kell *szolgálnom*. A Sátán egy önző csodára akarta rávenni Jézust, ami bűn lett volna.

A második kérdés a keresztyén élet egy klasszikus dilemmájából fakad. Hisszük ugyanis, hogy bízunk kell az Úrban, hogy Ő gondoskodik rólunk,

de a Szentírás tanítása szerint azt is valljuk, hogy Ő felelős, cselekvő személyeknek is teremtett bennünket. Nem egy passzív életre rendelt, hanem tetteket is vár tőlünk. *Honnan tudjuk tehát, hogy várunk kell-e Istenre vagy nekünk magunknak kell cselekednünk?* Az 5Móz 8,2–3 ebben a kérdésben is segítségünkre van. Az előbbieken már láthattuk, hogy az idézett igeversék tanulsága szerint a próba célja az, hogy felderítse a szívünket, vajon megtartjuk-e Isten parancsait. Vagyis baj akkor van, ha a próbák és nehézségek között lázadni kezdek Isten ellen a szívemben, ha zúgolódom vagy megkeseredek, és emiatt olyat teszek, amit Isten nem kért. Az ilyen elkeseredésre lehet példa Ábrahám és Sára esete, amikor Hágáron keresztül próbálták siettetni az Isten által megígért gyermek érkezését (1Móz 16).

Íme, néhány kérdés, amelyek segíthetnek eldönteni, hogy jó helyen van-e a szívem: Bízol Istenben? Erősen állsz abban, hogy Ő most is a legjobbat akarja neked? Tisztában vagy Isten ígéreteivel? Megelégedsz ezekkel? Nem vágysz többre? Tudsz várni, ha szükséges? Szándékaidat, tetteidet az Istenben való hit vezérli? Vagy talán „gyorsítani” akarsz, hogy mielőbb megszerezhess valamit, amire nagyon vágysz? Amit teszel, összhangban van-e Isten parancsával? Más, hitben érett testvérek is támogatnak döntésedben?

Tudom, hogy néha mennyire nehéz kitartónak lenni abban az állapotban, amelyből menekülni szeretnénk. Ám Isten sokszor teszi próbára türelmünket, bizalmunkat. Nem veszi le a kendőt a szemünkről, hogy megtanuljunk benne bízni. Sok szentjének életében munkálkodott így: Ábrahám 100 éves koráig várt Izsákra; József 13 évet várt rabszolgaságban és börtönben; Dávid 10 évet várt felkenetése után, mire király lett. A keresztyén misszionáriusok Nyugat-Afrikában 14 évet vártak az első megtérőre. Új-Zélandon kilencet. Tahitin tizenhatot.² Imádkozz tehát szabadulásért, és ha valamit tenned kell, tedd meg! De bizz Istenben! Nehéz az egyedüllét. Talán már gyereket szeretnél. Lakást vagy nagyobb házat. Előléptetést. Gyógyulást. Nyugalmat. Ám amíg városon vagy, tartsd Istennél a szívedet, és légy kitartó! Bizz benne!

Mi köze mindennek a mi életünkhöz?

Foglaljunk össze pár tanulságot, amelyre Jézus első kísértése tanít bennünket:

2. Our Daily Bread, április 18. <https://bible.org/illustration/purposes-god>

1. *Lelki növekedés.* Emlékezhünk arra, hogy a kísértések szükségesek a lelki növekedésünkben. Ha még Isten Fiának is át kellett mennie a próbákra, mert így tanulta meg az engedelmességet (Zsid 5,8), akkor mennyivel inkább nekünk! Az elmúlt időszakban téged is azért értek támadások, Isten azért engedett meg csábításokat az életedben, azért vitt a Lélek olyan helyekre, ahol próbára voltál téve, mert ezek nélkül nincs lelki növekedés. Ne sóhajtozz tehát a próbák miatt, hisz Isten akaratából vannak! Ezeket használja, hogy meglásd, mi van a szívedben, és hogy hozzá menj, és tőle kérj segítséget.

2. *Remény.* Jézus győzelme reményt ad nekünk. „Mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azoknak, akik kísértésbe esnek” – írja a Zsidó levél (Zsid 2,18). Krisztus megtapasztalta a kísértéseket, és győzött felettük. Ez a győzelem az Ő megváltói munkájának a része, amely által a győzelem útját mindenki előtt megnyitotta, aki benne bíz. Ha Őt hívod segítségül, a legreménytelenebb helyzetben sem kell csüggedned. Egy kísértés sem lehet olyan nagy, hogy az Úr Jézus ne segíthetne legyőzni azt.

3. *Isten ígéretei.* A Szentírás arra is emlékeztet, hogy élnünk kell mindazokkal az ígérekkel, amelyek Isten szájából származnak. Ismernünk kell Isten drága szavait, gondolkodnunk kell rajtuk, és szívünkbe vésnünk, hogy ne távolodjunk el az Úrtól. Vajon te gondolkodsz-e azon, hogy a napi bibliaolvasásod Isten milyen ígéretét hozza eléd? Legyen terved arra, hogy megtanuld ezeket az ígéreteket! Írj ki és tanulj meg mondjuk hármat vagy ötöt, amelyek az aktuális kísértéseidre vonatkoznak!

4. *Mikor és hogyan?* Az első kísértésből azt is láthatjuk, hogy a Sátán gyakran nem egyértelműen rossz dolgokkal kísért. Jézus esetében sem önmagában az evéssel volt probléma. A „mikor” és a „hogyan” miatt lett volna bűn: szabad volt ugyan ennie, de nem akkor és nem úgy, egy önző csoda árán. Nem bűn enni – de bűn a falánkság. Nem bűn a szexualitás – de bűn a házasságon kívüli kapcsolat és az epekedés. Nem bűn a pihenés – de bűn a lustaság. Nem elég tehát azt mondanod, hogy „ez nem bűn!” Kérdezd meg azt is: De *most* jó? De *így* jó? Kedves ez Istennek?

Kívánom, hogy az első kísértésből tanulj meg alaposabban megismerni az ördög szándékait, hogy ezáltal ellen tudjunk neki állni, s így elfusson előlünk.



„Ekkor elvitte őt az ördög a szent városba, odahelyezte a templom párkányára, és azt mondta neki: Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. Jézus így felelt: Viszont az is meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!” (Mt 4,5-7)

Jézus második kísértését csupán három rövid vers (Mt 4,5-7) mutatja be nekünk. Az utolsó mondat azonban – „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!” – minden kétséget kizáróan tájékoztat bennünket arról, hogy ez a próba az istenkísértésről szól.

Mikor gondolkoztál utoljára azon, hogy kísérted-e Istent? Talán döböntően kérdezed: ugyan mivel kísérténém én az Urat? Esetleg eleve elveted a gondolatot, mondván, hogy ezt azért te nem tenéd. Pedig Jézus kísértései emberi kísértések voltak, a mieinkhez hasonlóak, olyan kísértések, amelyeket *helyettünk* győzött le. Tehát ne tévelyegj: az istenkísértés próbája ugyanúgy felbukkan a te életedben is!

A kísértés körülményei

Egyik prédikációjában¹ Spurgeon hívja fel a figyelmet arra, hogy a kísértés körülményei sem mellékesek. A második kísértés azzal veszi kezdetét, hogy az ördög Jézust a szent városba viszi, ahol a templom párkányára állítja. Josephus Flavius, a zsidók történetírója szerint² ez olyan magasság volt, hogy ha valaki lenézett onnan, teljesen beleszédült az alatta tátongó mélységbe. Itt állt Jézus – vajon mit válthatott ez ki belőle?

1. Temptations on the Pinnacle [Kísértés a párkányon], (689. sz. igehirdetés), in: Spurgeon, C. H. (1866). The Metropolitan Tabernacle Pulpit Sermons (12. kötet, 256. old.). London: Passmore & Alabaster.
2. Josephus Flavius: A zsidók története, XV. 412. Budapest: Talentum. 2004.

Ne vigyünk Téged kísértésbe!

SZABÓ PÉTER ANDRÁS

Minden bizonnyal érezte a *félelem kísértését*: ki-
ben ne támadna fel a leeséstől való félelem egy ma-
gas épület párkányán állva? Valójában nem magával
a félelemmel van baj – ez egy természetes, emberi
érzés – hanem azzal, amit ez kiválthat belőlünk. Ve-
szélyben a vagyonod, a megbecsülésed, a szeretteid,
az életed? Ilyen helyzetben sajnos elég hamar gyö-
keret verhet benned a szorongató érzés: tegyél gyor-
san valamit, bármit, hogy ebből a kínos helyzetből,
lelki vagy testi fájdalomból kiszabadulj. Ilyenkor az
ember a legnagyobb örültségekre is képes. A Sátán
pedig pont ezt akarja, ez a taktikája, hisz azt sugall-
ja: „Ugorj le!” Ugorjak le, mert félek az alattam tá-
tongó mélységtől?! De hisz ennek semmi értelme!
Örültség! Nem? Sokszor mégis éppen ilyen eszte-
lenségeket követünk el mi is. Sok a teendő, már-
már összerogysz a terhek alatt? A Sátán ilyenkor erre
csábít: „Hagyd az egészséget, úgyszólván lehetetlen befejez-
ni. Lustálkodj, szórakozz, csinálj valami mást!” A
lelkész küszködik a gyülekezeti munkával, elégedet-
len önmagával. Mit sugd fülébe a Kísértő? „Add fel,
nem megy ez neked! Hagyd ott a szolgálatot, keress
más munkát!” A szegénységgel, napi megélhetéssel
küzdő férfinak feltámad a gondolat: „Úgyse fogunk
kijönni. Ezt a kis pénzt megpróbálom inkább a lot-
tón vagy a nyerőgépeken megszorítani. Esetleg
elköltöm magamra – itálra. Annyit dolgozom, meg-
érdemlem.” A félelem – mint minden más erős ér-
zés – nagyon gyakori eszköz az ördög kezében, hogy
esztelen cselekvésre késztesse bennünket.

Az istenkísértés két lába

A Sátán Krisztus köré is egy hasonló hálót szőtt,
amikor a templom párkányára állította. De hogyan
kapcsolódik az istenkísértés mindehhez? Úgy, hogy
az érzelmek irányította esztelen tettek az Istenben
való kételkedéssel és az engedetlenséggel kapcsolo-
dnak össze. E kettő pedig az Isten kísértésének két
„lába”.

Az istenkísértés tehát egyrészt a *kételkedésből*, va-
gyis a hitetlenségből táplálkozik. Abból meríti erejét,
hogy egy-egy helyzetben megkérdőjelezed Isten léte-
zését, vagy kétségbe vonod azt, hogy Ő valóban jót
akar neked. Ilyenkor így gondolkodsz: „Ha Isten jót
akar nekem, miért vagyok ilyen? Miért vagyok ebben
a helyzetben? Mutassa hát meg, hogy szeret engem,
és tegye meg ezt vagy azt!” Amikor idáig eljutunk,
akkor már bele is estünk az istenkísértés bűnébe.

A zsidók számára a Masszában történtek jelen-
tették a „nagybetűs” istenkísértést, hisz az Ószövet-
ség újra és újra erre a történetre utal vissza, amikor
az Isten népét ettől a bűntől akarja óvni (5Móz 6,16;
Zsolt 78,17–20; Zsolt 95,8–9). A Jézus által idézett
5Móz 6,16 is ehhez az eseményhez nyúl vissza: „*Ne
kísértésétek az URat, a ti Isteneteket, ahogy megkísér-
tettétek Masszában!*” Masszában elfogyott a nép vize,
és nagyon szomjazott. Az Úr nem is ezt veti később
a szemükre. A baj az volt, hogy a víz utáni vágy és
a szomjhaláltól való félelem miatt Isten ellen fordul-
tak. Kételkedni kezdtek: „*Vajon közöttünk van-e az
ÚR, vagy sem?*” (2Móz 17,7) „Tud-e vizet adni?” (vö.
Zsolt 78,17–20) Majd követelőzni is kezdtek: „Ha Is-
ten létezik, adjon nekünk vizet!” Ez az Istent ugrálta-
tó, hitetlen, kételkedő lelkület – hogy Istent cselek-
vésre próbálták kényszeríteni – az istenkísértés.

Az Isten kísértésének másik megnyilvánulása a
szándékos engedetlenség. Ha tudatosan szembe-
gyek az Úr akaratával, és közben arra számítok, hogy
Isten vagy passzív marad, vagy az érdekeemben majd
csodálatosan közbeavatkozik és jóra fordít mindent,
az ugyanúgy az Úr próbára tétele. A Sátán éppen ez-
zel kísértette Jézust: „Dobd el az életed, és számíts
rá, hogy majd Isten megment téged!” Azt gondolhat-
juk, hogy mi sosem tennénk ilyet. De biztos, hogy
alkalomadtán valóban nem engedünk meg magunk-
nak „apróbb” engedetlenségeket, miközben arra
számítunk, hogy nem lesz belőle baj? Nem fordul-
elő, hogy „csak egy kicsit” engedünk a pikánsabb hí-
reknek, oldalaknak, olvasmányoknak, mert az még
befér? Nem esik-e olykor meg velünk, hogy „csak
egy kicsit” álmodozunk, vagy flörtölünk a másik
nemmel, úgy, hogy közben azt várjuk Istentől, hogy
állítson meg, és ne engedjen paráznaságra? Nem en-
gedünk-e néha a falánkságnak, italozásnak, dohány-
zásnak, bulizásnak azt gondolva, hogy „egy kicsi-
nek” ugyan mi következménye lehetne? Ne csapjuk
be magunk: ezekkel Istent kísértjük!

Az Újszövetség egy tanulságos történetet mutat
be nekünk egy ilyen esetről. Az első keresztyének

idején Jeruzsálemben akkora volt a szegénység, hogy a gyülekezetből sokan eladták földjüket, hogy a szenvedőkön segíteni tudjanak. Egy házaspár, Anániás és Szafira szintén pénzzé tette vagyonát. Ők is kívánták azt a dicsőséget, amelyben a többi nagylelkű adakozó részesült. Ám mindent azért mégsem akartak elveszíteni, így a földjük árából félretettek egy részt. Ez önmagában nem lett volna baj. De az már bűn volt, hogy hazudtak, és azt állították, hogy az egész összeget a szegényeknek adták. Péter ezt nem egy kis botlásnak látta csupán: „*Miért egyeztetek meg abban, hogy az Úr Lelkét megkísértitek?*” (ApCsel 5,9) Ez is istenkísértés volt. Azt feltételezték, hogy Isten majd büntetlenül hagyja őket, hogy tetteknek nem lesz következménye. Próbára tették az Urat, hogy valóban megtűri-e a bűnt. Végül azonban végzetesen csalódnuk kellett: mindketten holtan estek össze.

Ez a történet nem csupán az istenkísértés súlyosságára hívja fel a figyelmünket, hanem annak körmonfonságára is. Minden szándékos engedetlenséggel – amikor azt gondolom, ebből a tettemből majd valamilyen anyagi, érzelmi stb. hasznom származik – valóban az Urat teszem próbára. Azt pedig nem gondolhatom, hogy a bűnömet látva Ő tétlen marad.

Van más út

Létezik azonban egy másik út: a hit és az engedelmesség ösvénye. Ez pedig újra Krisztushoz visz bennünket. Ne feledjük: Ő a hőse a megkísértés történetének! Láttuk a félelmetes körülményeket, a Sátán mesterkedését, aki még a Biblia szavait is kész volt kiforgatni, hogy valahogyan fogást találjon Krisztuson, és engedetlenségre bírja Őt. Ám az Úr Jézus bizalma az Atyában nem ingott meg. A feszült, idegtépő helyzetben is kitartott. Elfogadta Isten gondviselését: a nehéz helyzetet, amelybe belehelyezte. Nem követelőzött, nem zúgolódott, hanem csendesesen – de határozottan! – ellenállt, s így győzött. Ő a mi megváltónk, a tökéletes Isten-ember, aki sose lépett a hitetlenség, kétség vagy engedetlenség útjára, hanem ellenállt a Kísértőnek – értünk! Az Ő igazsága a miénk, hitét az Atya nekünk számítja be. Ha Krisztushoz tartozol, Isten szemében olyan vagy, mint az Ő engedelmes Fia!

Ez a tökéletes Krisztus kész lehajolni hozzád (Zsid 2,18; Zsid 4,15–16). Tévedsz, ha azt gondolod, Isten távol van tőled, amikor bizonytalan vagy. Tévedsz, ha azt gondolod, hogy Ő megvet, amikor a hitetlenséggel vagy az engedetlenség iránti erős vágyal küszködsz. Krisztus a bűnösökhöz jött, a

bűnösökért jött. Nem baj, ha nem érzed magad hozzá hasonlónak. Nem baj, ha megdöbbsz, hányszor kísértetted Istent. Csak legyen a szemed a szerető Istenen, aki tisztában van a mi kétségeinkkel és gyengeségeinkkel, és segít a mi hitetlenségünkön! Ne kétségbeesett megoldásokat keress, hanem fordulj hozzá nyitott szívvel, bízd rá magad, és kérj erőt az engedelmességhez! Ez a hit a keresztyén ereje – a hitetlenség pedig a fő gyengesége.

Mit tanulhatunk ebből a kísértésből?

1. *A Bibliával is támadhatnak.* Ne lepődjünk meg, ha a Kísértő vagy akár a világ a Szentírást használja ellenünk! Az ördög az Úr Jézust is a 91. zsolnárból vett idézettel próbálta letéríteni a helyes útról. Ha valaki a Bibliából idéz, az még nem teszi állítását szükségszerűen igazgá. Ha ismerőseid a Szentírás szavaira hivatkozva vádolnak, hogy nincs benned szeretet, „túl komolyan veszed a dolgokat”, vagy nem vagy megértő, még nem biztos, hogy igazuk van. Gondolkozz el a mondanivalójukon, de a Szentlélek segítségével, a Biblia fényében!

2. *A biztos parancsot kövesd!* Vezessen a biztos parancs a bizonytalan alapelvek helyett! A Sátán egy bibliai idézettel próbálta Krisztust legrásra bízgatni. Jézus azonban egy világos paranccsal válaszolt. Vagyis egy helyzetben, döntésben, kísértésben mindig Isten világos és egyértelmű utasítása vezessen! Ne gondolkozz tovább egy lehetőségen, ha az valamilyen módon ellene megy Isten törvényének! Tartsd magad az egyszerű, érthető, világosan kijelentett ígéresekhez!

3. *„Szüntelen imádkozzatok!”.* Bármilyen szorult helyzetben vagyunk, sosem késő Isten és a testvérek segítségét kérni. Talán nem jut eszedbe a pontos válasz a Szentírásból úgy, mint Krisztusnak. Talán tanácsatlanság és bizonytalanság vesz erőt rajtad. Mindez nem baj. Nyugodtan tárd fel Isten előtt a szívedet, és oszd meg dilemmádat a testvéreiddel! Sosem késő – akkor sem, ha már elindultál az engedetlenség útján. Kezdd el a kiáltást és az engedelmességet most!

4. *Az engedelmesség hoz áldást.* Engedetlenséggel sosem kényszeríthetjük ki Isten áldását. A Sátán hiába ígérte Jézusnak, hogy angyalok szolgálnak majd neki, ha leugrik. Az angyalok csak a harmadik kísértés végén jöttek el, miután Jézus mindenben engedelmes maradt (Mt 4,11). Vagyis: ha valóban próbára akarjuk tenni Isten jóságát és hűségét, tegyük azt az engedelmesség útján (vö. Mal 3,10), ragaszkodva ígéjéhez, és alázatos szívvel kiáltva: „Könyörülj rajtam, Uram!”

Mi az ára a szívednek?

SZABÓ PÉTER ANDRÁS



„Ismét elvitte őt az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: Mindezt neked adom, ha leborulsz előttem, és imádsz engem. Ekkor azt mondta neki Jézus: Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Istenedet, az Urat imádd, és csak neki szolgálj! Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok jöttek, és szolgáltak neki.” (Mt 4,8-11)

Az első két kísértést a Sátán még álcázni igyekezett: lenge öltözetű Delila módjára próbálta Jézust törbe csalni. Hivatkozott testi szükségére, majd az atyai ígéretekre: próbálta fenntartani a kegyesség látszatát. A harmadik kísértésnél azonban ledobja álarcát,¹ s már a keresztyénység halvány jegyeinek megőrzésére sem törekszik. Óriási horderejű, nyílt ajánlatot tesz: „a világ minden országát és azok dicsőségét” kínálja fel. *Mindent*, amit a világ csak adni tud. *Csupán* le kellene borulni a Sátán előtt...

A világ dicsősége

A harmadik kísértés alkalmával ismét helyszínt váltunk. Az ördög Jézust ismét magasabbra viszi, még a templom párkányától is feljebb, „*egy igen magas hegyre*”. Itt képzett tárlatvezető módjára a világ kollekciójának legkülönfélébb darabjait vonultatja fel: minden értéket, minden szemet gyönyörködtető, szívet melengető tárgyat. A pénzt, a vagyont – és mindent, ami ezzel megszerezhető. A pozíciót – és mindent, ami ezzel elérhető. A népszerűséget és dicsőséget. Az emberek fölötti hatalmat. A siker

1. Gerd Theissen szavai után. Lásd: Nolland, J. (2005). *The Gospel of Matthew: A Commentary on the Greek Text* (167. o., 51. lábjegyzet). Grand Rapids, MI; Carlisle: W.B. Eerdmans; Paternoster Press.

mámorát. A kényelmet, a szórakozást, az érzelmi örömeiket. A világhoz való tartozás, a „ki nem lógás” érzését. A szenvedésmentes életet. A széles utat, amely simább, és könnyebb járni rajta. Mindent!

Ha felmegyünk a budai várba, elénk tárul Budapest panorámája. A házak „összemennek”, az utcákat, lakásokat már nem tudjuk kivenni. Ám – érdekes módon – ahogy szemünk végigpásztazza a majd kétfélmillió embernek otthont adó települést, sosem támad olyan érzésünk, hogy milyen kicsi ez a város. Épp ellenkezőleg: a saját kicsiségünkre döbbenünk rá. Meggyőződésem, hogy a Sátánnak ez is célja lehetett ezzel a bemutatóval. Igyekezett megmutatni Jézusnak a világ szélességét, hosszúságát, magasságát és mélységét, hogy mindezek fényében kicsinek és jelentéktelennek érezze magát. Azt akarta, hogy a világ elcsavarja Jézus fejét, hogy elhitesse vele, hogy rá van szüksége, és hogy szívének vágyait „*a világ minden országa és azok dicsősége*” valóban be is tudja tölteni.

Van-e ára a szívednek?

Jézus pontosan tudta, hogy milyen nehéz út áll még előtte. Ő, az örök Isten szolgálói formát vett fel, amikor emberré lett, s engedelmességre kötelezte magát. Tudta, hogy alá kell vetnie magát a képmutató vagy éppen istentelen vezetőknél. Értetlen és keményszívű embereket kell tanítania. El kell szenvednie tanítványait, akik három és fél év után is alig értenek majd belőle és küldetéséből valamit. Meg kell, hogy tapasztalja legközelebbi barátainak árulását, majd a korbács, a töviskorona és a lassú kínhalál fájdalmát. És mindezek tetejébe a legnagyobb szörnyűséget: az Atyától való elhagyatottságot, a pokol kárhozatát a kereszten!

Ezzel ellentétben a Sátán kínálta út olyan könnyű volt. Csak le kellett volna borulnia az ördög előtt, és Övé a világ dicsősége! Nem kell szenvednie, az em-

beri gonoszság és gúny céltáblájává lennie. Nem kell a bűnök terhét hordoznia, és szembenéznie a kárhozattal. A megaláztatás helyett újra Övé lehetne a dicsőség!

Azt gondoljuk, hogy Jézus immunis volt erre a kísértésre, hogy nem kellett valóságosan megharcolnia vele? Ha ezt hisszük, nem ismerjük Őt eléggé. Nem értjük azt, hogy Ő teljesen ember is, aki hozzánk hasonlóan megkísértetett. Elfeledkezünk arról, hogy neki, a teljes dicsőségű örök Istennek még nagyobb feladat volt, hogy alázatos, szenvedő szolgálóként éljen.

A harmadik kísértés lényege tehát ez: *mi a fontosabb Jézusnak – egy számára könnyebb út vagy Isten akarata?* Saját kényelme tölti meg a szívét vagy az Atyának való engedelmisség? Kész-e feladni azt, hogy Ő Isten szeretett Fia, akit az Atya a kereszttel hívott el? Le lehet-e fizetni Őt bármivel, hogy az Atya helyett másnak engedelmeskedjen? *Van-e ára az Ő szívének?*

Ezzel a kísértéssel mi is harcolunk. Nem egy magas hegytetőn, ahol az egész világ dicsőségét kínálják nekünk. Mi sokkal kevesebbel is beérjük. Kész vagyunk *feladni az igeolvasást* egy kis alvás vagy egy jó film miatt. Kész vagyunk *feladni a testvérekkel és a lelkiekkal való törődést* azért, hogy plusz munkával némi többletpénzt keressünk. Kész vagyunk *feladni a tisztaságot*, hogy az interneten pár kattintásnyi élvezethez jussunk. Kész vagyunk *feladni a bizonygatót*, akár *keresztyén identitásunkat* is az emberekkel való félelem miatt. Sőt, egy párkapcsolat vagy a boldog élet reményének bűvöletében még *magát a keresztyénséget* is készek vagyunk feladni.

Jézus szíve feltárul

A ki nem mondott kérdés ott függ a levegőben: „Jézus, mi az ára a szívednek?” Jézus válaszából pedig feltárul előttünk az Ő lelke.

„Távozz tőlem, Sátán!” – ezek a határozott elutasítás szavai. Jézus nem gondolkozik az ajánlaton, mint azt Éva tette az Édenkertben. Határozottan meghúzza a vonalat: „Szó sem lehet az Atya elhagyásáról!” Elküldi a Sátánt.

„Mert meg van írva: *Istenedet, az Urat imádd, és csak neki szolgálj!*” Jézus válaszában csak az ördög második mondatára koncentrált. Nem foglalkozott a kilátásba helyezett ördögi mézesmadzaggal. Nem latolgatta, hogy mit nyerhet a bűnnel. Még csak nem is vitatta, hogy az ördög-e ez a világ, és vajon oda tudná-e adni neki egyáltalán. A feltételre figyelt: *milyen*

áron? És amint világossá vált, hogy az Atyát kellene megtagadnia, már eleget hallott, és nemet mondott.

Miért? Azért, mert Jézus lelkének legdrágább kincse az Atya akaratának *örömteli, készséges* követezése volt. A szívének nem volt ára, mert Isten volt a legnagyobb jó számára. Tudta: nincs nagyobb boldogság annál, hogy az Atyával járhat – még ha ez az út a halál árnyékának völgyén, szenvedéseken, sőt a Golgotán is megy keresztül!

Íme *Isten Fia*, aki nem hódolt be a dicsőségvágyának. A *Bárány*, aki a Golgotát választotta, mert erre vezette Őt az Atya! A *Király*, akit a világ összes kincse sem tudta kompromisszumra bírni. A *második Ádám*, aki megvesztegethetetlen és az igazságtól eltántoríthatatlan. Nézzétek és csodáljátok Jézus Krisztust, aki szívét az Atyának és csakis az Atyának szentelte! Éppen ezért kész volt vállalni a leírhatatlan szenvedést is, hogy megkapja az Atyától azt, amit az ördög soha nem tudott volna megadni: minden hatalmat és dicsőséget – nemcsak a földön, hanem a mennyen is.

Jézus engedelmisségében a legörömtelibb dolog az, hogy értünk történt. Ha itt Jézus behódolt volna, a mi megváltásunk veszik oda. Éppen ezért ez a kísértés roppant személyes: rólunk szól! Azért mondott le a világ dicsőségéről, hogy megváltson és magáévá tegyen bennünket. Kicsit olyan ez, mint Dávid harca Góliáttal, ahol a győztes sikere népének megmenekülését is jelentette.

A kérdés mindezek után ez: *a te szíved vajon kié?* Mi kell neked? Mire vágysz valójában? Arra a boldogságra, amit ez a világ nyújt – vagy arra az Istenre, aki érted még a kereszttel kínját is vállalta? Arra a dicsőségre, ami elmúlik – vagy arra, ami az örökévalóságban a tiéd? A Sátánt követed, aki hazug és gyilkos volt kezdettől fogva – vagy az Úr Jézust, aki szeretett és meghalt érted?

Ez a kísértésekben való helytállás kulcsa. Alapvetően nem több technikára és útmutatásra van szükség, noha azok is hasznosak. Nem is a több ismeret oldja meg a próbáinkat, noha az is lényeges. Az első és legfontosabb az: hol van a te szíved? Mi az ára a lelked átcsábításának? Az ördög mindent meg fog próbálni, hogy ezt az árat megadja. Egyetlen módon védekezhetsz ellene: ha gyönyörködsz az Úr Jézusban. Ha naponta találkozol vele imádságaidban, s tanulsz tőle és róla a Szentírásból. Ha elméled, és megtölti szívedet az Ő szeretete. Ha könyörögsz a Szentlélekhez, hogy értesse meg veled, Krisztus

mennyire szeret, és most is a legjobbat akarja neked. Csak ekkor tudsz ellenállni a Kísértőnek.

Tanulságok Jézus követői számára

Ha kész vagy Krisztust követni, akkor vizsgáljunk meg pár tanulságot e kísértésből is.

A kísértés feltétele. Nagyon fontos megtanulnunk azt a jézusi mentalitást, hogy Ő arra az árra figyelt, amit a kísértésben fizetnie kellett volna. A Sátán tehetséges abban, hogy szépnek és kívánatosnak mutassa be az engedetlenséget. Mesteri marketinges, aki jóformán ellenállhatatlan „életérzést” fest elénk: mennyire kívánatos az a kocsis, telefon, nő vagy férfi, ház vagy bármi más. Ám a hatásos reklámhoz hasonlóan nem beszél az „apróbetűs részről”. Arról, hogy milyen árat kellene fizetnem az Istennel való közösségem, a testvéri kapcsolataim, a meggondolatlan döntéseim következménye terén. Mindez arra tanít bennünket, hogy minden élethelyzetben tegyük fel a kérdést: mi a dolog feltétele? Ha bármi olyan, ami letéríthetne a keskeny útról, akkor Jézushoz hasonlóan húzd meg a vonalat, és ne tárgyalj róla! Ne forgasd gondolataidban, hogy „milyen jó lenne, ha...”! Mondj végleges nemet!

A mennyei jutalom. Az ördög evilági csábításaival állítsd szembe Isten ígéreteit! Nincs a Sátánnak olyan ígérete, amelynél az Úr ne adna többet és jobbat. Vegyük akár a világ dicsőségét! Isten azt mondja a mennyei Jeruzsálemről: „*a föld királyai abba viszik dicsőségüket.*” (Jel 21,24) Vagyis még e világ dicsősége is végül mind azoké lesz, akik a mennyei Jeruzsálem polgárai – a keresztyéneké! Isten mindent megad az Övéinek: „*Aki az ő tulajdon Fiát nem kímélte, hanem őt mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozza nekünk mindent vele együtt?*” (Róm 8,32) Ne tévesszenek meg az ördög reklámfogásai – több és jobb vár Krisztus oldalán!

Kitartás. Végül pedig lássuk meg, Jézus megkísértése bátoríthat is bennünket. A Kísértő minden megpróbált bevetni Jézus ellen, de egyszer az ő ideje is lejárt: „*ekkor elhagyta őt az ördög.*” (Mt 4,11) Vagyis minden kísértés csak egy ideig tart. Talán most épp hullámvölgyben vagy, és fogytán az erőd. Halld meg Isten bátorítását: a kísértés véget fog érni, az ördög el fog hagyni. Ám addig is féltve őrizd szívedben Krisztus értékét! Tarts ki a győzelemig a Szentlélek erejével!

Lecke a babkávéről

(Ismeretlen szerző)

A lány arról panaszkodott az apjának, hogy milyen sok nehézsége van. „Amint megoldok egy problémát – mondta, – egy másik üti fel a fejét. Belefáradtam a sok küzdelembel!”

Az édesapja, aki séf volt, bevitte őt a konyhába. Vízet töltött három edénybe és odatette azokat a tűzre. Hamarosan főni kezdett bennük a víz. Az egyikbe sárgarépát, a másodikba tojást, a harmadikba pedig őrölt kávé tett. Hagyta őket főni, anélkül, hogy egy szót is szólt volna.

A lány türelmetlenül várt, s közben édesapja tettén csodálkozott. Egy idő után az apa lezárta az égőket. Kihálászta a répát a vízből, és egy tálba tette. Hasonlóképpen a tojást is kiszedte, és egy másik tálba helyezte. Végül a kávé is kitöltötte. Lányához fordulva ekkor, ezt kérdezte: „Kedvesem, mit láatsz?”

„Répát, tojást és kávé” – válaszolta ő.

Az apa közelebb vonta a lányát, és megkérte, hogy tapintsa meg a répát. A lány engedelmeskedett és megjegyezte, hogy a répa puha. Utána apja kérésére a tojást is kezébe vette, és megtörte. Miután meghámozta, megfigyelte, hogy a tojás keményre főtt. Legvégül a kávéból kellett kortyolnia. Mosolyogva ízlelgette annak gazdag zamatát.

„Mit jelent ez, édesapám?” – kérdezte. Ekkor az apa elmagyarázta, hogy mindháromnak ugyanazt a viszonyt kellett elszenvednie – a fővő vizet –, azonban hárman háromféleképpen reagáltak. A sárgarépa kemény, szívós, hajthatatlan volt, de a lobogó víz hatására megpuhult, gyöngye lett. A tojás törékeny volt. Vékony héja óvta lágy belsejét, viszont miután átvészelt a forró vizet, belül megkeményedett. Az őrölt babkávé azonban egyedi volt: azáltal, hogy fővő vízbe tették bele, a vizet változtatta meg.

Végül az apa megkérdezte: „Nos, amikor a szenvedés az ajtódon kopog, te melyik vagy?”

„*Teljes örömmel tartásod, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudva, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez. Az állhatatosság tökéletes cselekedetet jelent, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül.*” (Jak 1,2-4)

Fordította: Béla Éva

<http://emailministry.org/the-lesson-of-the-coffee-bean-3/>



A megigazulás és megszentelődés szavakat a nyugati kultúrában egyre ritkábban használják. Sajnálatos módon ezek látóköri kívül kerültek még a keresztyén egyházban is. Azért nyugtalanító ez, mert a Szentírás használja a megigazulás és megszentelődés szavakat Krisztus bűnösökért végzett megváltó munkájának a kifejezésére.

Ez azt jelenti, hogy mindkét kifejezés a bibliai evangélium lényegéhez kapcsolódik. Tehát mint tanít A Biblia a megigazulásról és a megszentelődésről? Miben különböznek egymástól? Hogyan segítenek a hívő és Jézus Krisztus kapcsolatának jobb megértésében?

A megigazulás olyan egyszerű, mint az ábécé. A megigazulás Isten *cselekedete*. Nem írja le a módját annak, ahogyan Isten belülről megújítja és megváltoztatja a személyt, hanem inkább egy jogi nyilatkozat, melyben Isten a bűnös minden bűnét megbocsátja, elfogadja, és igaznak tekinti azt. Isten a bűnöst abban a pillanatban nyilvánítja igaznak, amikor az Jézus Krisztusban kezd hinni. (Róm 3, 21-26, 5, 16; 2Kor 1, 21)

Mi az *alapja* ennek a jogi döntésnek? Isten egyedül a tulajdon Fia, Jézus Krisztus, a mi képviselőnk engedelmissége és halála alapján igazítja meg a bűnöst. Krisztus tökéletes engedelmissége és a bűnért való teljes elégtétele képezik az egyetlen okot, ami miatt Isten a bűnöst igaznak nyilvánítja. (Róm 5,18-19; Gal 3,13; Ef 1,7; Filem 2,8) Nem a saját cselekedeteink alapján igazulunk meg, hanem egyedül Krisztus értünk elvégzett munkája alapján. Ez az igazság a bűnösnek tulajdoníttatik. Más szóval, a megigazulás során Isten a tulajdon Fia igazságát a bűnös számlájára írja. Ahogyan a bűneim átadódtak, Krisztusra vettetek a kereszten, ugyanúgy az Ő igazsága is nekem számíttatik be. (2Kor 5,21)

Milyen eszközök által igazíttatik meg a bűnös? A bűnös egyedül hit által igazíttatik meg, amikor *valást tesz* Krisztusba vetett hitéről.

Nem azért igazíttatunk meg, mert valami jót cselekedtünk, vagy cselekszünk, vagy fogunk cselekedni. A hit az egyetlen eszköze a megigazulásnak. A hit nem tesz hozzá semmit ahhoz, amit Krisztus elvégzett értünk a megigazulás során. Csupán elfogadja Jézus Krisztus igazságát, amit az evangélium kínál. (Róm 4,4-5)

Végül a megváltó hit azáltal *bizonyul* valódinak, hogy jó cselekedeteket eredményez. A hitet lehet *gyakorolni* anélkül, hogy az ember megváltó hittel *rendelkezne*. (Jak 2,14-25) Az igazi hitet a jó cselekedetek jelenléte különbözteti meg attól, hogy valaki csak azt mondja, van hite. (Gal 5,6) Semmiképpen nem a jó cselekedeteink által igazulunk meg. De senki sem tekintheti magát megigazítottnak anélkül, hogy látná az életében a megigazító hit gyümölcseit és bizonyítékait, amelyek a jó cselekedetek.

A megigazulás és a megszentelődés az evangélium kegyelmi eszközei, mindig társul egyik a másikhoz, és mindkettő a bűnös bűnével foglalkozik. De néhány fontos területen különböznek egymástól.

Először is, miközben a megigazulás a bűn által okozott bűnösségre irányul, a megszentelődés a bűn uralmára és életünket megrontó jellegére. A megigazulás Isten ítélete, melyben a bűnöst igaznak nyilvánítja, a megszentelődés során Isten a teljes személyt megújítja, megváltoztatja, beleértve az elménket, akaratumkat, érzelmeinket és viselkedésünket. Egyesülve Jézus Krisztussal az ő halálában és feltámadásában, és a Krisztus Lelkével betöltve, halottak vagyunk a bűn uralma számára, és az igazságnak élünk. (Róm 6,1-23; 8,1-11) Ezért kötelesek



vagyunk a bűnt halálba adni, és tagjainkat „az igazság fegyvereiként” Istennek adni. (6,13; lásd 8,13)

Másodszor, a megigazulásunk egy teljes és befejezett cselekmény. A megigazulás azt jelenti, hogy minden hívő teljesen és véglegesen felszabadult az ítélet és Isten haragja alól. (Róm 8,1, 33-34; Kol 2,13b-14) A megszentelődés viszont egy folyamatos és előrehaladó munka az életünkben. Jóllehet minden hívő egyszer s mindenkorra megszabadult a bűnhöz való minden kötődéstől, nem lettünk azonnal tökéletesek. Nem leszünk teljesen szabadok a bűntől mindaddig, amíg meg nem kapjuk feltámadott testünket az utolsó napon.

Krisztus megnyerte a megigazulást és a megszentelődést a népe számára. Mindkét kegyelmi eszköz összefüggésben van a Jézus Krisztusba vetett hittel, de különböző módon. A megigazulásban a hitünk eredménye az, hogy Isten előtt bocsánatot nyertünk, elfogadtattunk és igaznak nyilvánítottunk. A megszentelődésben ugyanaz a hit aktívan és buzgón veti alá magát minden parancsolatnak, amit Krisztus a hívőnek adott. Nem merjük sem szétválasztani, sem egyesíteni a megigazulást és a megszentelődést. Megkülönböztetjük őket egymástól. S mindkét kegyelmi eszköz által részesülünk a Jézus Krisztussal való közösség gazdagságában, örömeiben, a benne való hit által.

Fordította: Incze Andrea

<http://www.ligonier.org/blog/what-are-justification-and-sanctification/>

Az anyaság rejtett szolgálata

ELIZABETH WANN



„Anyu, kérek valami harapnivalót!”, egyéb nyafogások, valamint a karosszékre zúduló ökölcsapások közepette pillantok rá az internetes oldalamra. Hányan nézték meg ma a blogot? Kommentálta-e azt valaki, amit közzétettem a facebookon? Vannak-e új személyek, akik rákattintottak a „tetszik” gombra? Elolvassa-e ezt valaki más is a szüleimen kívül?

Ezek ártatlannak tűnő gondolatok, de tudom, hogy esetenként egy önmaga számára elismerést és figyelmet kívánó szívből származnak. Sokszor zavarba ejt az erős vágyakozás azután, hogy ismerjenek, lássanak. Talán azért van ez, mert az én anyai szerepem rejtve van. A legfontosabb szolgálatom négy fal közé van zárva. Nem kapok érte pénzt, szabadnapot, előléptetést vagy fizetésemelést, mint a férjem. Fáradásaim eredménye nem látható azonnal, hacsak nem tekintjük eredménynek a ragyogó fürdőszobát és a felöltöztetett, megettetett gyermekeket (hidd el nekem, ez valóban eredmény).

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy az anyukák nem dolgozhatnak bizonyos mértékben az otthonukon kívül, fizetésért, de a legfontosabb szerepkört, amire Isten, mint feleségeket és anyákat elhívott, azt otthon, a családban kell betölteni. Isten arra teremtette a nőket, hogy életet hordozzanak és tápláljanak, a férfiakat pedig arra, hogy gondoskodjanak a szükségletekről, védelmezzék a nők és gyermekek életét. Ezekhez a dolgokhoz való szívbeli hozzáállásunkat leginkább a prioritásaink fedik fel.

Jézus különböző nézőpontja az egyenlőségről

Ha a körülöttünk levő férfiakéhoz hasonlítjuk, Istennek a nők felé való elhívása gyakran rejtett szerepkörnek tűnhet. Méltóság és érték szempontjából mégis egyenlők vagyunk Isten előtt. Az egyenlőség elve képezte nemzetünk alapját – „minden ember egyenlőnek lett teremtve” –, ez olyan igazság, amit a Szentírás is alátámaszt. Nem sokkal később azonban az egyenlőség keresését megrontotta a jogosultság érzése. Az egymástól különböző, Istentől kapott szerepek a házasságon és az egyházon belül egyenlőtlenséget kiáltanak a világ és saját szívünk elégedetlenségerődítményei számára. Társadalmunk és sok egyházon belüli személy is úgy tekint az egyenlőségre, mint egydimenziós azonosságra, amelyben nők és férfiak, apák és anyák egymással felcserélhető szerepekkel rendelkeznek.

Ma sok keresztyén nő áhítozik titokban vagy kevésbé titokban a szószékre és vezető beosztásra az egyházban. Egyre több jogot követelünk a férfiakal való verseny során. Megvetjük a rejtett szerepek betöltését, mert azt akarjuk, hogy lássanak és halljanak bennünket. Túlságosan fontosakká váltunk a magunk szemében. Önmagában nincs abban semmi rossz, ha valaki arra vágyik, hogy lássák, hallják és ismerjék. Ezek Istentől kapott vágyak, amelyek azért adtak, hogy arra mutassunk rá, aki „nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő.” A Fil 2,5-8 ezt mondja: „Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt, aki amikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, és hasonló lett az emberekhez. És amikor emberi formában volt, megalázta magát, engedelmes volt haláláig, mégpedig a kereszthaláláig.” Sokat tanulhatunk Jézustól az anyaság látszólagos csendes és rejtett voltáról. Együtt tud érezni velünk, mert amikor a világunkba jött, Ő is rejtett szerepet vett magára. Mivel Istennel egyenlő, Jézus a mennyben a figyelem középpontjában volt, és dicsősége ragyogott, mint a lángoló Nap. Soha nem szűnt a magasztalás, amelyben Jézus a mennyben részesült. Megkapott minden hírnevet és elismerést, mindig látták, hallották és ismerték Őt. Mégis úgy döntött, hogy emberre lesz, vállalja az ismeretlenséget, és egy ismeretlen kisdedként születik meg egy jelentéktelen városban. Éppen az vette fel a szolga szerepét, aki egyedül méltó minden hírnévre és elismerésre.

Jézusnak ez az alázatos engedelmissége nem tette Őt bizonytalanná az Istennel való egyenlőségében. Jézus az Atyától eltérő szerepet töltött be, de soha nem látjuk Őt kisebbségi érzéseket kifejezni. Annyira biztos volt Istennel való egyenlőségében, hogy ez egyáltalán nem zavarta döntéseiben. Jézus soha nem panaszkodott Istennek arról, hogy igazságtalanul bánnak vele, mondván: „Miért én? Miért nem teszed meg te helyettem?” Ez nem azt jelenti, hogy Jézus nem harcolt, miközben a Kálvária felé ment, és tudjuk, hogy megtette ezt a Gecsemáné kertjében is, de megfigyelhető, hogy az egyenlőségről való nézete teljesen különbözik a mi társadalmunkétól.

Isten lát és elismer

Amikor Jézus testünket magára vette, kevesen fogadták őt örömmel: csupán a pásztorok söpredék csoportja. Nem tisztelték saját szülővárosában (Mk 6,4). Saját népe elutasította (Jn 1,11), a legjobb barátai elárulták és elhagyták, végül pedig kivégezték, mint egy gyilkost. Ő soha nem érdemelt ilyen bánásmódot, és mégis akaratlagosan vetette alá magát mindennek. A kereszten való kiáltására „*Én Istennem, én Istennem, miért hagytál el engemet?*” (Mt 27, 46) azért nem kapott választ, hogy általa mi Isten előtt meghallgatásra találjunk. Isten levette a tekintetét Jézusról, mint minden bűnünk megtestesítőjéről, hogy a teljes megbékélés örömteli gyönyörűségében tudjon ránk tekinteni. Jézus hírneve és elismert volta elhalványult, hogy mi Isten lányaiként lehessünk elismerve. Az Ő áldozata készítette elő az utat, hogy Isten lásson, halljon és ismerjen minket.

Jézus áldozata elhanyagolhatónak és jelentéktelennek tűnt az ember számára, de a szemek előtt eltakarva, elrejtve hatalmas volt a dicsősége, mert tettei népe számára örökkévaló áldássá váltak. A mi rejtett anyai áldozatunk hasonlóképpen nem elhanyagolható vagy jelentéktelen, mert az orrtörés, a könnyek, a dührohámok mögött hatalmas dicsőség rejtőzik, ami örökkévaló áldásokkal jár.

Otthonainkban Jézus példáját abban követhetjük naponként, hogy szolgai formát veszünk fel. Egy a Jézus nevében önmagától megüresített élet nem marad észrevétlen Isten előtt. Ez az, ami igazán fontos: hogy Isten lásson minket a mi látszólag rejtett szerepkörünkben.

Fordította: Incze Andrea

<http://www.desiringgod.org/articles/the-hidden-ministry-of-motherhood>

Hét hazugság a gyülekezetről

KRISTEN WETHERELL

A gyülekezet olyan unalmas... Vagy mégsem?

Nemrég olvastam el Josh Moody lelkipásztor és író *Hogyan változtatja meg életedet a gyülekezet?* című rövid, de tartalmas könyvét. Moody közel 100 oldalon keresztül tíz, a gyülekezetrel kapcsolatos (a fenti ellenvetéshez hasonló), keresztyének és nem keresztyének által feltett gyakori kérdésre ad választ. Olyan témákat tárgyal, mint Jézusnak a gyülekezetről vallott nézetei, a keresztség és az úrvacsora célja, és hogy miért ne csapják be magukat a keresztyének azt gondolva, hogy élő gyülekezetet alkothatnak úgy is, ha internetes igehirdetést vagy keresztyén rádiót hallgatnak, otthon, pizsamában elmélkedve a hallottakon.

Moody könyvét olvasva komolyan elgondolkodtam azokon a kifogásokon, melyeket barátaim, családtagjaim és mások fogalmaztak meg gyülekezetükről, és azokon a hazugságokon is, amelyek ezeket a kifogásokat táplálják. Az alábbiakban felsorolok a gyülekezetre vonatkozó hét hazugságot, melyek talán felmerültek benned, vagy másoktól hallottad ezeket.

1. Hazugság: Nem szükséges gyülekezetbe járnom ahhoz, hogy növekvő keresztyén legyek

Lehet Jézusba vetett üdvözítő hitünk függetlenül attól, hogy járunk-e gyülekezetbe vagy sem. Azonban sokkal kevésbé valószínű, hogy fel tudjuk venni Krisztus keresztyénét, követni tudjuk Őt és lelkileg növekedni tudjunk anélkül, hogy szövetséget kötnénk

és elköteleznénk magunkat a Menyasszony mellett, akit Jézus annyira értékelt és szeret.

Az egyház a Krisztus menyasszonya (Jel 21,2), az Ő teste (1Kor 12), a hívők gyülekezete, akik az Ő imádatára gyűlnek össze azért, hogy az Ő jó illata legyenek a világ előtt (Ef 4,1-16). Miközben lelki szempontból értékesek a gyülekezeten kívüli szolgálatok is, mint a keresztyén táborok, konferenciák – melyeknek célja Jézus megismertetése az emberekkel, és a keresztyén életben való növekedés –, ezek nem helyettesíthetők, és nem is szabad helyettesíteniük a helyi gyülekezetet. Jézus maga is szólt az egyházhoz, az Ő testéhez fűződő bensőséges lelki kapcsolatáról, és arra a gyülekezetnek nevezett közösségre utalt, melynek tagjai tiszta, biblikus tanításokat vallanak, elkötelezték magukat Krisztus mellett, s lelki vezetői is vannak.

Miért írták a Szentírásban olvasható levelek nagy részét helyi gyülekezeteknek? Mert a helyi gyülekezet a hívőknek az a közössége, melyről Krisztus azt mondta, hogy a kegyelem evangéliumára épült. (Mt 16,17-19) A megváltást nem lehet elnyerni a gyülekezethez való csatlakozás által, az kegyelemből van, egyedül hit által. De a keresztyén ember úgy mutatja ki Krisztus iránti szeretetét, hogy értékeli azt, amit Jézus értékelt, és szereti azt, amit Jézus szeret.

2. Hazugság: A gyülekezet csupán a keresztyének számára van

Keresztyén testvérem, ha elhiszed azt a hazugságot, hogy a gyülekezet csupán a keresztyének számá-

ra van, akkor két újabb akadályhoz érkeztél, melyeket el kell távolítani az útból. Először is nem fogod fel az istentiszteleteken hirdetett Ige célját és erejét: Isten Szava képes meggyőzni és megváltoztatni a lázadó bűnösök szívét. Másodsor elszalasztod azt a hatalmas lehetőséget, hogy a Jézus keze vagy lába légy, s másokat hívogass az Ő házába.

Lehet, hogy te, kedves olvasó, nem vagy keresztyén. Fontos tehát, hogy te is meglásd ennek a hazugságnak a leleplezését. A gyülekezet nemcsak azok számára van, akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban. A közeledben levő gyülekezetben bizonyára vannak hívők (legalábbis remélem!), s számukra igen nagy öröm, ha belépsz az Úr házába. Minden keresztyén életében volt egy alkalom, amikor először lépett be a gyülekezet ajtaján, tehát tudja, milyen érzés újonnan érkezni. Minden újra való törekvés furcsának és ijesztőnek tűnik, de nem részesülhetsz jóban, ha esélyt sem adsz arra, hogy az megtörténjen!

A gyülekezet tehát nem csupán a keresztyének számára létezik. Az lelki kórház a megfáradt és súlyosan megterhelt bűnös számára is, és azért imádkozunk, hogy a bűnös megtérve szentté legyen az evangélium ereje által.

3. Hazugság: Ha az első alkalommal nem érzem ott jól magam, azt jelenti, hogy ez a gyülekezet nem megfelelő számomra

Lelkészem, Colin egyszer feltette a következő kérdést a gyülekezetben: Mi az istentisztelet célja? Majd elmondta, hogy az erre a kérdésre adott szokványos válaszok – mint például megismerni a Bibliát, hívőkkel közösségben lenni, és olyan zenét hallgatni, ami Isten imádatához vezet – bizonyos értelemben nem helytelenek, csupán nem teljesek.

A helyi gyülekezetben való egybegyűlés végső célja a Jézus Krisztussal való találkozás. Tehát a legfontosabb kérdés, amit istentisztelet után fel kell tennünk magunknak: Találkoztam ma Jézussal? Más szóval az istentisztelet során biblikus volt-e a prédikáció, az énekek és az imádságok, s mindezek azt szolgálták-e, hogy a Krisztus beszéde lakozzon gazdagon az egybegyűlt hívőkben? (Kol 3,16)

Ha legközelebb elmész egy gyülekezetbe, és eleinte nem érzed jól magad, gondolkodj el azon, hogy miért nem. Ha őszintén elmondhatod, hogy Krisztus Igéjét hűségesen hirdették az istentisztelet során, akkor vizsgálj felül kifogásaidat! Persze lehetnek jogos indokaid arra, hogy ne válassz egy adott gyülekezetet, de ezeket körültekintően mérlegelned kell

az Ige alapján, és bölcs tanácskozás során. Ha az ok nem a Jézus Krisztussal való találkozással kapcsolatos, akkor azt érdemes felülvizsgálni, és akár teljesen elvetni.

4. Hazugság: A jó istentisztelet mércéje az, hogy mennyire élveztem azt

A következő hazugság az előzőből fakad: a gyülekezeti alkalom nem arról szól, hogy élvezd az istentiszteletet, hanem arról, hogy Jézus Krisztusban gyönyörködj.

Mikor istentiszteleten vagy vasárnapi iskolai alkalmon veszel részt, csupán az a célod, hogy érdekes információkhoz juss? Vagy szép zenét hallgass, ami megfelel az egyházi zenéről alkotott elképzeléseidnek, és kellemes is? Vannak-e magasabb, mélyebb, távolabbi céljaid?

Az összegyülekezés célja az, hogy kifejezzük az egyház feje, Krisztus, a mi Urunk iránti szeretetünket. Ha ez a szeretet hiányzik, akkor hiányzik a cél. Krisztus önmagát adta egyházáért, hogy megtisztítsa minden gonoszságtól, és szeplőtelenül mutassa be azt az Atya Isten előtt. Az istentiszteletek, vasárnapi iskolai alkalmak vagy más gyülekezeti alkalmak során kifejezzük az Atya előtt, hogy számunkra milyen szép és dicsőséges az ő Fia. Nem tehetünk mást, mint hogy szavakba öntjük a Jézus iránti szeretetünket, aki élt, meghalt, feltámadt és mennybe ment azért, hogy megmentsen minket akkor, amikor mi még bűneinkben voltunk.

5. Hazugság: Az emberek hitelessége és sebezhetősége a jele annak, hogy megtaláltam a megfelelő gyülekezetet

A nyitottság és hitelesség fontos jellemzői a hívők közötti kapcsolatoknak, de ezeket a jellemvonásokat túlhangsúlyozhatjuk, s megfedkezhetünk az egészséges gyülekezeti test fontosabb jellemzőiről.

A Szentírás szerint egy egészséges gyülekezeti test tagjai:

- Tanítják és intik egymást minden bibliai bölcsességgel (Kol 3,16).
- A szolgálat munkája által bátorítják és építik fel a gyülekezetet (Ef 4,12).
- Értékelik az egységet és a lelki felnőttkorúságot, azért, hogy Krisztusra mutassanak (Ef 4,13).
- A szeretet útját követik, amelyből a szolgálat és a lelki ajándékok fakadnak (1Kor 13,13).

Akkor ne is keressük a hitelesség és sebezhetőség jegyeit? Természetesen kell keresnünk azokat! Hiszen ezek a jellemvonások tanúskodnak arról, hogy minden tagnak egészséges identitás-tudata van, ami az Atya elfogadásából és szeretetéből, nem pedig más emberek értékeléséből fakad.

Az őszinteség, a bűnvallás, a szeretetteljes szembesítés és a lelki harcok jelenléte jellemzik annak a gyülekezeti testnek a tagjait, akik ténylegesen világosságban járnak az Úr előtt és egymás előtt is. (1Jn 1,7) Ha ezek a jellemvonások jelen vannak, viszont a Krisztus szavának a gazdagsága hiányzik, akkor hiányzik a kapcsolatok alapja.

Ahogy egy ház alapjának az erősségét a szél próbálja meg, úgy a gyülekezet alapjának az erősségét a bűn és a küzdelmek teszik próbára (és ez előbb-utóbb be fog következni). Egy Krisztusban gyökerező gyülekezet szilárd alappal rendelkezik, amelyben igazi szeretetteljes kapcsolatok növekedhetnek, és ellenállhat a sötétségnek, amikor az megjelenik.

6. Hazugság: Ha egy gyülekezettel kapcsolatban rossz tapasztalatunk volt, azt jelenti, hogy más gyülekezetekkel való próbálkozás is rosszul fog végződni

Ez kényes dolog. Érthető, ha valaki sértettséget érez; nehéz újra megbízni azokban, akik megbántották, főleg ha keresztyének tették ezt. Az illető úgy gondolhatja, hogy jobban kellett volna viszonyulniuk hozzá. A sérelmek skálája széles, az apró vétkektől a nagy árulásokig; de akármiről legyen is szó, a sérelem az sérelem, és gyakran okoz feszültséget a kapcsolatokban. A megsértett személy azt gondolja, hogy nem bízhat többé az egyházban.

Ezzel kapcsolatban Moody csodálatos bátorítást ad könyvének *Visszamenjek, ha a gyülekezet megbántott?* című fejezetében:

Olyan gyülekezethez szeretnél csatlakozni, amely nemcsak mondja, hanem valóságosan is követi Jézust. Ez azt jelenti, hogy a szószékről a Bibliát prédikálják. De azt is jelenti, hogy a Jézus Krisztus evangéliuma a legfontosabb eleme a gyülekezet életének. Abban a közösségben senki sem állítja magáról, hogy tökéletes. Tulajdonképpen a biblikus gyülekezet egész struktúrája azt az üzenetet közvetíti, hogy egyedül Krisztusban menekülhetünk meg. Ha más keresztyékekkel együtt vagy közösségben, az azt jelenti, arra hívatál el, hogy szeresd őket. Ez nem jelenti azt, hogy arra is el vagy hívva, hogy kedveld őket. Sokakat sérelem ér a gyülekezeti életben azért, mert félreértik a kettő közötti különbséget. Egyedül

Jézus számára őrizd meg végső hűségedet! (58-60. oldal)

Az Ellenség felhasználja megterhelő, negatív tapasztalatainkat, s megakadályoz, hogy közvetlenül megismerjük a hívők gyülekezetének az egységét. Minden alkalmat megragad, hogy meggyőzzön, nem érdemes vállalni a mások előtti sebezhetőség kockázatát, nehogy még több fájdalmat okozzanak nekünk. Ez a hazugság meggátolhat minket abban, hogy arra a helyre menjünk, ahol Krisztus ilyen fájó sebeket gyógyít.

7. Hazugság: Az egyház a gyülekezetei minősége alapján méretik meg

Végül, az egyház nem a gyülekezetei minősége alapján méretetik meg, hanem fejének, Jézus Krisztusnak az elkötelezettsége alapján. Az istentisztelet nem arról szól, hogy jobbak lettünk, és kiérdemeltük az Istenhez vezető utat a gyülekezetbe járásunkkal és kifelé irányuló jóságunkkal. Az egyház nem „jó keresztyénekről” szól, hanem szükségben levő keresztyénekről, akik együtt futnak Krisztushoz.

Túl sok olyan egyház létezik, melynek tagjai nem látnak tisztán Istennel kapcsolatban, büntudat terheli őket, és vállukra nehezedik az „ezen a héten jobban csináld” terhe is. A másik végletet azok a liberális teológiát vallók képviselik, akik hagyják, hogy tagjaik saját jóságukban bízzanak. Az a gyülekezet, mely elhagyta a csodálatos evangéliumot és ehelyett a szórakozásra, a saját erőből való boldogulásra vagy a külsőségekben kimerülő vallásosságra helyezi a hangsúlyt, elveszítette erejét, és megtagadta első szerelmét, az Úr Jézus Krisztust.

Az egyház soha sem arról szólt, hogy mi jó emberek vagyunk, akik kiérdemeljük Isten jótetszését. S nem is a szórakoztatásunk a cél. Az egyház Jézus hatalmáról és jelenlétéről szól, aki buzdítja összegyűjtött, kiválasztott népét arra, hogy csodálják befedező kegyelmét, megvigasztalódnak változhatatlan szeretete által, s irányítást és vezetést kapjanak végtelen bölcsességétől. S hódolatunk és istentiszteletünk válasz a kereszten a mi javunkra és az Ő dicsőségére elvégzett munkájáért.

A Jézussal való találkozás a legfőbb jó és a legfontosabb cél az egyházban. S ezen a szűrőn keresztül nézve a hazugságok, amikkel megkísértetünk, el fognak tűnni.

Fordította: Incze Andrea

<http://ftc.co/resource-library/1/1962>

A NYÍLTAN tékozló ember

(Lk 15,11-32)

DEÁK-FOGARASI ANDRÁS

A Biblia manapság nem tartozik a legnépszerűbb olvasmányok közé. Nem vezeti a sikerlistákat, mert tele van az ember számára kellemetlen, kínos leleplezésekkel. Megismerheted belőle a leplezetlen igazságot Istenről, a Sátánról, az emberiségről és önmagadról. A Biblia ismerete nélkül nem fogod megérteni ezt a világot, a történelmet, nem tudod megismerni önmagadat sem. Jézus, hogy segítsen megismernünk magunkat és Istenünket, mondott egy példázatot egy emberről, akinek két fia volt.

Istenről azt mondja Jézus, hogy Ő olyan, mint egy Atya. Itt azonban már egy olyan családi állapotba pillanthatunk bele, ahol valami elromlott. Arról számol be ez a tudósítás, hogy az emberiség nagy családjában, valami megváltozott. Feszült és fagyos a légkör apa és fiai között, nyoma sincs köztük a szeretetnek. Jézus itt már az Isten és ember kapcsolatának a bűneset utáni állapotát vetíti elénk. A bűnesetkor az ember fellázadt Isten ellen, ember és Isten kapcsolata megromlott.

Mit mond el Jézus itt az emberekről? Azt, hogy az emberiség Isten szétzüllött családja. Azt, hogy az ember csak ellenséget, terhet lát Istenben, nem leli örömét rendelkezéseiben. Azt, hogy kétféle ember van: aki úgy hagyja el Istent, hogy elmegy otthonról, nyíltan fellázadva ellene, és aki úgy, hogy bár otthon marad, Őt szolgálja, de nem szereti, nem ért vele egyet, csendben lázad ellene. A mi értékítéletünk szerint kétféle ember van: jó és rossz. Jézus értékítélete szerint csak egyféle ember van: elveszett.

„A fiatalabb azt mondta apjának: Atyám add ki nekem a vagyom rám eső részét.” Hogyan beszélhet

így egy fiú az apjával? Megmondanánk mi a magunkét egy ilyen gyereknek. Ebből a felszólításból hiányzik a szeretet, a tisztelet, a hála, az együttérzés. Az Istentől elszakadt embernek ilyen a természetes viszonyulása Istenhez. Így beszélnek ma is az emberek vele, ha még egyáltalán beszélnek. Felszólítják, utasítgatják, parancsolgatnak neki. „Add meg nekem ezt, meg azt, segíts, hogy elérjem céljaimat, megvalósítsam terveimet.” Sokan csak azért fordulnak hozzá, mert akarnak tőle valamit, de Őt magát nem akarják. Vizsgáljuk meg, milyenek a mi imádságaink, ha egyáltalán szoktunk imádkozni! Vajon nem ugyanilyen rideg szívvel parancsolgatunk mi is, vajon nem csupán a bajban fordulunk hozzá, hogy aztán elfelejtsük Őt?

„Add ki nekem” azt, ami jár. Ezek a mondatok leleplezik az ember szívének állapotát. Ennek a fiúnak a szíve tele van önzéssel. Önmagán kívül senki más nem érdekli. Hogy mi marad az apjának és mi lesz vele öregségére, hogy mi marad a testvérének, az őt nem érdekli. A maga részét követeli. Amikor pedig megkapja azt, amit akar, elfelejti megköszönni. Ilyen az ember, ilyen hálátlan, ilyen önző, akit egyetlen cél vezérel, hogy vágyait kielégítse.

„Erre megosztotta köztük a vagyont.” Ilyen az Atya. Teljesíti fia kérését. Elengedi gyermekét. Egy földi apa biztosan nem engedte volna meg ezt a szemtelenséget. Isten azonban, elengedi az embert a saját útjára. Isten senkit nem kényszerít arra, hogy vele maradjon. Nem akarja, hogy gyermekei kényszerből kövessék Őt. Kiadja fia örökségét. Isten természetéhez hozzátartozik az, hogy ad. Mennyi mindent ad ma is az embereknek? Tőle kapjuk az életet, az egészséget, a munkát, a pénzt, a levegőt, a napsütést, az esőt, a vizet, a családot, mindent. Isten azoknak is ad, akik nem szeretik Őt, akik hátat fordítanak neki.

„Néhány nap múlva.” Miután megszületett a szívében ez a rettenetes elhatározás, még néhány napig vívódott magában. Lehet, hogy először megijedt önmagától, attól, amit tett, de végül győzött a világ vonzása. „Én élni akarok, ki akarom használni ennek az életnek minden pillanatát. A világ olyan szép, tele van izgalommal, gyönyörrel. Nem maradok tovább apám házában, itt minden olyan fojtogató, maradi. Én szabad akarok lenni, én haladni szeretnék a korral.”

„Elköltözött egy távoli vidékre.” Úgy is lehet fordítani ezt az igehelyet, hogy egy tágas vidékre. Egy olyan vidékre, ahol sokan laktak, olyan emberek, olyan gyermekek, akik már rég elköltöztek otthon-

ról. Olyanok is, akik már ott születtek, és nem is halottak az Atyáról. Ez a hely ma is létezik, embermiliók élnek itt Isten nélkül, látszólag szabadon, boldogan. Azon a vidéken, ahová a kisebbik fiú költözött, disznókat tartottak, ami a zsidók számára tisztátalan állatnak számított. Ez azt jelentette, hogy azon a vidéken már nem tettek különbséget tiszta és tisztátalan között, nem léteztek erkölcsi szabályok, semmi sem volt szent, gátlások nélkül éltek az emberek. Ez volt olyan vonzó a kisebbik fiú számára. Olyan hely volt, ahol mindent szabadott, ahol senki nem botránkozott meg semmin. Isten nevét legfeljebb káromkodásaikban idézték az emberek, mert felvilágosultnak tartották magukat, és csak a tudást, az embert istenítették.

„Eltékozolta vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott.” Az Istentől távoli életnek van egy vidám, napfényes, örvendező oldala is. Nagyszerűen mulatott ez a fiú a barátaival, egyik buli követte a másikat, minden olyan gondtalannak tűnt. Általában jól kezdődik, ígéretesen indul az ilyen élet, de a vége szinte mindig katasztrófába torkollik. Mintha sokszor rémálomba cseppennénk bele. Fiatalok buliznak, elindulnak hazafelé, és balesetet szenvednek. Egy tizenéves fiatal aztán arra ébred, hogy egész életét tolókcocsiban kell eltöltenie, a barátait pedig néhány napja eltemették. Az Istentől elszakadt ember mindig csak tékozol, ma azt mondjuk: fogyaszt. Tékozolja azt, ami nem az övé, de egyszer csak elfogynak javai, a tartalék, mert nincs utánpótlás. Elfogy a tiszta levegő, a víz, elfogy az ifjúság, az egészség, az életerő, az anyagi javak. Amikor pedig valami elfogy, keserűen kérdezi magától az ember: „Hát ezért éltem, ezért dolgoztam, ezért építettem, hogy semmi örömöm ne leljem benne?”

„Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt és nélkülözni kezdett.” Megjelent az életében a szükség, és nem volt senki, aki segítsen. A barátok elpártoltak tőle. Az Atyától távol, önmagán kívül senkire sem számíthat az ember. Az Istentől távoli világ tele van bizonytalansággal. Egyik nap még jól mennek a dolgok, másik nap éhínség tör ki. Jön a gazdasági válság, és oda minden, a munkahely, a kölcsön és kilakoltatják az embert. Távol az Atyától, ez a világ egy katasztrófa sújtotta övezet. Tájfúnok, földrengések, járványok, háborúk, terror, válságok tizedelik az emberiséget. Nagy az éhínség ma is. A világ mostohább vidékein naponta csak egy maréknyi rizst esznek az emberek, mert mi, itt a világ jómódúbb részein, megesszük a nekik termelt kenyeret is. De nemcsak

a fizikai éhség nagy, hanem a lelki is. A mi vidékünkön talán ez a legnagyobb. Éheznek az emberek a szeretetre, valami idő- és értékállóra, amiben bízhatnak. Milyen éhes ez a világ minden gazdagsága ellenére is, milyen boldogtalanok az emberek! Isten nélkül, távol az Atyától sem értelme, sem célja nincs az életnek. Jön a halál, és mindent elvesz.

„Elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni.” Bár Jézus nem nevezi nevén ezt a polgárt, tudjuk, hogy ennek a távoli vidéknek a megbecsült polgára nem más, mint a Sátán. A világ, a korszellem mögött csendben áll valaki, egy kegyetlen világpolgár, akit a Biblia hazugság atyjának, embergyilkosnak nevez. Aki nem szeret, aki minden rosszért Istent és a másikat vádolja meg a szívedben. A kisebbik fiú, mivel még mindig azt hitte, hogy segíthet magán, elment dolgozni ehhez a polgárhoz. Eladta magát. Így gondolkoznak sokan ma is. „Valahogyan kimászunk a bajból, elmegyünk dolgozni külföldre.” A baj az, hogy oda is visszük a szívünket, és nem tisztességes, hanem alantas rabszolgamunka vár, éhbérért. Elszegődött a fiú ehhez az urasághoz egy tisztátalan munkára, disznópásztornak. Hová jutott ez az ambiciózus fiatalember? Ennél mélyebbre nem sülyedhetett zsidó ember. Az Istentől elszakadt ember tragikomédiája ez. Szabad akar lenni, végül pedig könyörögni kell még azért is, hogy szolgálja lehessen. Ilyen a bűn természete. Először megengedi, hogy játszadozzunk vele, aztán elkezd uralkodni felettünk, végül teljesen megkötöz, és szolgálunk kell neki.

„Ő pedig szívesen jól lakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.” Az Istentől távoli életnek két biztos jellemzőjét láthatjuk itt. Amíg az ember ragaszkodik a függetlenségéhez, totális magányban és lelki éhségben él. Nincsen senkije, aki segítsen, akiben bízson. Az Istentől elszakadt ember lelki éhségét semmi nem csillapíthatja. Jólakna bármivel, kipróbál sok mindent, de hiába, még mélyebbre sülyed a nyomorban. Belekóstol a mágia, a keleti misztika, a világvallások okkult portékáiba, de az éhség, a boldogtalanság érzése marad.

„Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok. Útra kelek és elmegyek apámhoz....És útra kelve, el is ment az apjához.”

Magába szállt. Ezt lehet úgy is fordítani, hogy magához tért. Ez azt jelenti, hogy eddig magán kívül volt. A bűn kivetkőzteti az embert önmagából.

A tékozló fiú hirtelen felébredt, elkezdte tisztán látni a helyzetét. Nem másokat hibáztatott, hanem magát ítélte el. „Elveszttem! Ha itt maradok, meghalok.” A példázat erről nem beszél, de mi tudjuk a Bibliából, hogy ez a kijózanodás is Isten kegyelmének a munkája. Nem tudunk magunktól felébredni, és nem vagyunk képesek senkit felébreszteni a lelki halálból. Az Atya Szentleke által utánanyúlt és felébresztette gyermekét. Az sem véletlen, hogy mi most kezünkben tartjuk ezt a lapot és olvassuk. Isten kegyelméből van ez így, aki emlékeztet bennünket is arra, hogy kik vagyunk. Ó, bárcsak meglátnánk elveszettségünket, ha eddig még nem vettük észre! Bárcsak felébredhetnénk mi is!

A tékozló fiú, miután felébredt, honvágyat érzett a szívében az atyai ház után, és elhatározta, hogy hazamegy. Habozás nélkül útra is kelt.. Hátat fordított eddigi elveszettségének, 180 fokos fordulatot vett az élete. A Biblia ezt az életfordulást megtérésnek nevezi. E fordulat nélkül senki sem térhet haza az atyai házba. Volt-e ilyen fordulat az életedben? Volt-e olyan elhatározásod, hogy többé nem élsz árván, istentelenül, hanem hazameész Istenedhez?

Ha nem volt, akkor sem kell kétségbeesned, mert Jézus azt mondja el ebben a példázatban, hogy *ma is haza lehet jönni*. Egy földi apa ezek után biztosan kitagadná a gyermekét örökre, de a mennyei Atya nem ilyen. A Mennyei Atya nem zárja be előttünk, de mögöttünk sem az ajtaját. Öröm van a mennyben, egyetlen bűnös megtérésekor is. Ő mindent megtett, hogy az elveszettek hazataláljanak hozzá. Ebben a példázatban Jézus nem beszél róla, de mi a Bibliából tudjuk, hogy Ő azért jött, hogy hazavezessen. Hazajöhetünk, mert Jézus kiengesztelte az Atyát a kereszten. Magára vette a mi bűneinket, és elszenvedte helyettünk bűneink igazságos büntetését, a halált. Jézus az út az Atyához, Jézus az ajtó, amelyen keresztül az Atyai házba beléphetesz.

Van egy másik csoportja is az embereknek. Azok, akik már hazataláltak, akik megbékéltek Istennel, és hálával, szeretettel szolgálnak neki. Ez a csoport Isten népének, egyházának a közössége. Ebbe a csoportba tartozol? Isten ma téged hív: „Gyere, jöjj haza gyermekem.” Az atyai ház melege, biztonsága, öröme téged is vár. Higgy Jézus Krisztusban, Jézus Krisztusnak, és üdvözülj, hazatalálsz!

Az egyedülállóság biblikus alapelvei

I.



Tim és Kathy Keller

A nemiség igei szemlélete és az önkielégítés

Melyik állapot jobb: az egyedülállóság vagy a házasság? Erre a kérdésre a legtöbb egyedülálló azonnal azt a választ adja, hogy az utóbbi. Persze ez fordítva is igaz lehet. A házások is nosztalgikus sóhajtozással tekinthetnek vissza egykori „szingli” életükre, azt gondolva: akkor minden sokkal könnyebb volt. Az egyedülálló és házások gyakran ugyanúgy nem értékelik helyesen az állapotukat. Fontos azonban tudnunk, hogy a Szentírás szerint mindkét helyzetben lehet hálás, elégedett, örvendező, Isten akaratában megnyugvó életet élni. Hogyan? Többek között erre a kérdésre – és még sok másra – próbál biblikus választ adni Timothy Keller, a New York-i Redeemer Presbyterian Church gyülekezet lelkipásztora és felesége, Kathy Keller. Cikkünkben részleteket közlünk egy a gyülekezetük honlapján 2013-ban megjelentetett előadás anyagából.

Tim Keller: Bizonyára közületek sokan hallottak már a randevúzás, udvarlás biblikus szemléletéről. Amikor valaki találkozik ezzel, az első problémája általában azzal van, hogy magának a randevúzásnak a szó szoros értelmében nincs „biblikus” szemlélete, mivel a *randevú* szót nem említi a Biblia. Ez igaz is, hisz a dolgok sokkal egyszerűbben működtek akkoriban. S bár a Szentírás valóban nem beszél a randevú-

zásról, de sok mindent mond, ami lefedi a mai kultúrában ekként megnevezett kapcsolati formát. Most erről fogunk beszélni.

Mielőtt azonban belekezdénénk, szeretném, ha nagy vonalakban áttekintenénk a szexualitás különféle szemléletmódjait. A nemiségnek alapvetően háromféle megközelítése létezik. Az első az alacsonyrendű szemlélet, amelyet egyesek platonisztikus vagy platói látásmódnak is neveznek. Ez a gondolkodásmód a nemiséget lealacsonyító és mocskos dolognak tekinti, mivel azt állítja, hogy a férfi és a nő egymásban csakis a szellemi, esztétikai és erkölcsi tökéletességet szeretheti, s így az igaz szerelemben nem lehet semmi testi. Ez a szemlélet nem keresztyéni, nem biblikus. A második – ma nagyon népszerűnek számító – elképzelés szerint a nemiség egy biológiai szükséglet, egyfajta étvágy, így a nemi életre ugyanúgy szükségünk van, mint a pihenésre vagy éppen a táplálkozásra. Persze ahogy az étkezéseknél is ügyelnünk kell arra, mit eszünk meg – hisz nem ehetünk meg válogatás nélkül mindent –, úgy nemi kapcsolatunk sem lehet bárkivel. Alapjában véve azonban bármikor lehet nemi kapcsolatunk, ha szükségét érezzük, sőt tulajdonképpen létfontosságú szexuális viszonyt létesítsünk, ebben semmilyen módon nem szabad, hogy korlátozva legyünk. Ezt a gondolkodást én a nemiség közepeszerű szemléletének nevezném.

Gondolom, ezután már kitaláltátok, hogy a szexualitásnak van egy magasrendű szemlélete is, mégpedig az, amelyet a Szentírásból ismerhetünk meg. A Biblia ugyanis azt mondja, hogy a nemiség nem rossz, nem alacsonyít le, de nem is csak egy pusztá étvágy, hanem egy bensőséges dolog, aminek elsődleges célja, hogy egy olyan szoros egységet mutasson be nekünk, amilyenre az ember eredetileg teremtve volt: az Istennel való közösséget. A nemiség célja, hogy erre mutasson, a nemiség szükséglete pedig nem más, mint a bensőségesség, a közelség, az egység utáni vágy.

A Szentírás szerint a házasság – s ezen belül a szexualitás – azt a kapcsolatot tükrözi, amely Isten és a hívő ember között van. Ezt látva pedig javaslom, állj meg, s gondold végig: Vajon ad-e neked Isten egy veled való bensőséges kapcsolatot anélkül, hogy teljesen odaszánnád magad neki? Vajon személyes, szerető közösségre lépne-e veled, elárasztaná-e szívedet az Ő szeretetével, ha te azt mondanád neki: „Uram, te látod, mennyire vágyom a szeretetedre, arra, hogy betölts magaddal, hogy egy élő és meghitt kapcsola-

latom legyen veled. De nem akarok felvállalni az emberek előtt, és vannak dolgok, amelyekben nem szeretnék engedelmességednek, mert én másként gondolom, s az életemet továbbra is én akarom irányítani.” Vajon erre Isten azt felelné, hogy: „Jól van, nem bánom. Én betöltelek a szeretetemmel és körülveszlek minden áldással. Nem számít, hogy nem szánod magad teljesen oda nekem.” Ugye, mennyire furcsa elképzelni egy ilyen szituációt?! Ugye, milyen egyértelmű, hogy Istennel szemben sosem beszélünk így, s Ő sem válaszolná ezt nekünk soha?! Akkor miből gondold helyesnek azt, hogy egy másik emberrel kapcsolatban így viselkedsz? Miért lenne helyes azt mondanod valakinek, hogy: „Kimondhatatlanul vágyom rád, a veled való egyesülésre. Meztelen és sebezhető akarok lenni előtted. De nem szeretnék nyitott lenni veled szemben, nem akarom hozzád kötni magam, nem akarom a döntéseimet téged is figyelembe véve meghozni. Tulajdonképpen összeházasodni azért nem szeretnék veled. Független akarok lenni.” Amilyen nevetséges Istentől teljes odaszánás nélkül bensőséges kapcsolatot remélni, ugyanolyan bolondság a nemi életben való betöltekezés általi harmonikus egységről beszélni, ha hiányzik a felekből az elköteleződés. Pál azt mondja, hogy egy testté lenni valakivel anélkül, hogy érzelmileg, jogilag vagy bármilyen más téren egygylennénk vele, szörnyű és értelmetlen dolog (1Kor 6,13-20). A nemiség valójában arra szolgál, hogy egy törvényes módon kinyilvánított, egész életre szóló elkötelezettséget összeforrasszon és megerősítsen. Egy eszköz, amely a szövetség állandó megújítására szolgál, mert általa azt jelentjük ki, hogy kizárólag a másikkhoz tartozunk. A szövetségen kívüli nemi élet éppen ezért tesz képtelenné arra, hogy megbízz más emberekben. Ennyit erről előljáróban.

Mivel az elmúlt alkalommal sok kérdés vetődött fel az önkielégítéssel kapcsolatban, ezért hadd szóljak pár szót erről a témáról is!

A Biblia semmit nem ír az önkielégítésről. Azok, akik egyházi háttérrel rendelkeznek, bizonyára halottak egy ószövetségi történetről, amelyet ezzel hoznak összefüggésbe, de tulajdonképpen az sem az önkielégítésről szól. Mózes első könyvének 38. részében beszél az ige Ónánról, aki bár a törvény szerint feleségül vette halott bátyja feleségét, Támárt, de a szexuális aktus alkalmával *coitus interruptus* végzett, vagyis az utolsó pillanatban visszatartotta magát, és a spermát a földre „vesztegette”, mivel nem akart gyerekeket nemzeni testvére számára. Isten

ezután megölte Ónánt, de nem azért, mert a szexualitás terén vétkezett, nem azért, mert önkielégítést, esetleg fogamzásgátlást végzett volna, hanem egyszerűen azért, mert nem akart engedelmessé válni az Úr akaratának. Ennek a történetnek tehát lényegében semmi köze az önkielégítéshez, s ha konkrétan ezt a dolgot keresgéljük, akkor a Biblia más részeitől sem kaphatunk róla tájékoztatást. A témában a Szentírás szexualitásra vonatkozó általános parancsolataiból kaphatunk eligazítást.

A korinthusiakhoz írt első levél 7. részében ezt olvashatjuk: *„A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.”* (1Kor 7,4) Ez az igevers nagyon fontos, mivel kiemelt jelentőséggel bír a nemiség biblikus értelmezése szempontjából. Észrevettétek, hogy az ige itt kölcsönösségről beszél? Azt mondja, hogy a te szexuális képességeidet Isten igazából nem neked szánta. Tehát a szexualitás egyáltalán nem olyan, mint például az evés, ami alapvetően a saját testünk táplálására szolgál. Isten nem azért alkotta meg a szexet, hogy élvezetet kapj, hanem azért, hogy élvezetet adj. Azok a keresztyének, akik Isten szerint való házasságukban megtapasztalták a nemi élvezet magaslatait, tudják és értik ezt. A gyönyör legmagasabb foka az, amikor élvezetet és kielégülést adhatsz. Ez a létező legmegelőzőbb, legfelelőbb dolog. A nemi képességed tehát nem azért van, hogy te a csúcsra juthass. A tested nem a tiéd, ahogy a társad teste sem az övé.

Mindezek kapcsán eszembe jut egy történet, amely még fiatal lelkészként esett meg velem. Volt a gyülekezetemben két-három házaspár, akik egy lelkigondozás alkalmával felfedték előttem szexuális problémáikat. Amit elmondtak, az tulajdonképpen valami ilyesmit jelentett: „Utáljuk a szexet. A nemi életünk borzasztó. A társam nem elégít ki engem.” Én a következőket tanácsoltam nekik: „Nézzétek, én nem vagyok terapeuta, de olvastam az első korinthusi levél 7. részét, és ez alapján lenne egy tanácsom. Az elkövetkező hetekben éljétek rendszeres nemi életet, attól függetlenül, hogy van-e kedvetek hozzá, vagy sem! Szeretkezzetek olyan gyakran, ahány alkalomban csak meg tudtok egyezni! Az együttléteitek során azonban, kérlek, egyáltalán ne foglalkoztatok azzal, hogy ti részesültök-e élvezetben, csakis azzal törődjétek, hogy minél több örömet nyújtsatok a másoknak! Ne koncentráltok arra, hogy ti magatok haladtok-e előre az izgalmi állapotban, vagy eljuttok-e egyáltalán a csúcsra! Az egyetlen feladato-

tok az, hogy társatoknak a lehető legtöbb élvezetet nyújtsatok. Képesek vagytok ezt megtenni?” Ők rám néztek, és azt mondták: „Bár nagyon furcsán hangzik, de megpróbáljuk.” Amikor egy hét múlva találkoztam velük, megkérdeztem tőlük, milyen volt, és azt mondták: „Furcsa.” Két hét múlva már azt válaszolták: „Jobb volt.” Három, de inkább négy hét után pedig már úgy nyilatkoztak: „Ez csodálatos!” Ezek után pedig elmagyaráztam nekik: „Ha a Szentírás alapján vizsgáljuk, akkor ez eddigi együttléteitek valójában kölcsönös önkielégítések voltak. Persze közben egymással szeretkeztetek, de a gondolataitokat, tetteiteket az irányította, hogy ti eleget kaptok-e.”

Ez a történet jól példázza, mi a legnagyobb baj az önkielégítéssel: az, hogy teljesen rád összpontosít. Pontosan az ellenkezője annak, ahogyan a nemiségnek működnie kell. A házasságban való nemi életre pedig egyáltalán nem készít fel! Az egyetlen dolog, amit kimunkál, hogy hihetetlenül énközpontúvá tesz, hisz közben csak arra figyelsz, hogyan működik a tested, s kizárólag akörül forogsz, hogy bizonyos mértékű élvezetet nyerj. Az élet bármely más területén a legjobb dolog, amit tehetsz, az, hogy megfeleledkezel magadról. Ha zenész vagy, akkor tudsz a legjobban játszani, ha kizársz minden mást, és csak a zenére figyelsz. Ha egyáltalán nem aggódsz semmi miatt, ha az egyetlen, amivel törődsz, az a zene, és annak szépsége. Ugyanez igaz a lelkészekre is. Ha lelkipásztor vagy, az a legrosszabb, ha a szószéken állva folyton csak azon gondolkodsz: „Vajon mit kapok én ebből az egészszövből?” Isten üzenetét akkor adod át a rendelt módon, ha közben teljesen megfeleledkezel magadról. Ha a nemi életéről úgy gondolkodsz, hogy: „Vajon én megkapom-e a részem?”, ahelyett, hogy azt kérdeznéd magadtól: „Adok-e élvezetet és kielégülést?”, akkor valójában önkielégítést végzel, csak éppen a másik testét használod hozzá. Az önkielégítésben pedig éppen ez az önző, öncélú gondolkodásmód a helytelen.

Ez egy érzékeny és problémás kérdés, amelynek számos következménye van. Az egyik például az, hogy elszakít a valóságtól. Az önkielégítés szinte minden esetben egy nemlétező világba visz, ahol minden csak téged szolgál, érted van. Közben egy számodra elérhetetlen férfira vagy nőre gondolsz, esetleg valakire a múltadból, valakire, akit csak elképzelsz. Más szóval rabjává válsz valaminek, ami nem a tiéd, esetleg nem is létezik, valaminek, ami elszakít téged a valóságtól. Vajon ez egészséges? Az önkielégítés tele van olyan elemekkel, amelyek eltá-

A Csillagok háborúja és az ősi vallás

(részlet)

PETER JONES

El kell ismernünk, hogy ebben a híres és ötletes ürepszban, a *Csillagok háborújában* – amelynek művészi értékét tiszteletben kell tartanunk – nagyon sok pozitív gondolatot találunk. Ilyenek például a bátorság, barátság, szeretet, lelkiesség felemelő eszméi, és még sok más nagyszerű emberi érték. Ezek megfigyelése segíthet bennünket abban, hogy megértsük, miért is vált olyan sikeressé a sorozat. Ha azonban alaposabban megvizsgáljuk, hogyan számol be a *Star Wars* az emberi élet titkáról és nemességéről, s összevetjük mindezt a Biblia válaszával, akkor az utóbbi összehasonlíthatatlanul nagyobb meggyőző erővel emelkedik felül.

A Star Wars-jelenség

A *Star Wars* megalkotásával George Lucas célja az volt, hogy megválaszolja az erkölccsel és lelkiességgel kapcsolatos, akkoriban sokakban felmerülő kérdéseket. Az 1970-es években, a szekuláris humanizmus fénykorában az emberek éheztek a lelki igazságra. Lucas rájött, hogy a történetek sokkal erősebbek, mint az intellektuális elméletek – főként a gyermekek számára. Ezért egy olyan tündérmesét akart létrehozni, amely a Földön kívül játszódik, s egyben „oktatási eszköz” is lehet a „klasszikus kozmikus misztériumok” újrateremtéséhez. Ennek megalkotása által fiatalokra és idősekre egyaránt hatást gyakorolt, és mély nyomot hagyott a nyugati civilizáció elmúlt néhány évtizedén. A film újabb részei pedig kétségtelenül kiterjesztik ezt a hatást a következő generációkra is.

A világnézet megértése

Emberek tömege özönlik – talán naivan – a mozikba, hogy újra csatlakozzanak a *Star Wars* felnőtteknek szóló, nagy erővel bíró tündérmeséjéhez. Legtöbbjük azonban nincs tisztában a világnézettel, amelyre a sorozat épül. A világnézet kifejezés itt most egyszerűen csak azt jelenti, hogy hogyan gondolkodik a film a világról anélkül, hogy megállna, és szándékosan elgondolkodna róla. (A halnak

sincs szüksége arra, hogy a vízről gondolkodjon, amely körülveszi, de ettől függetlenül a víz jelenlétében él és cselekszik.)

Tanítással és írással töltött éveim során sokat foglalkoztam azzal, hogyan mutathatnám ki, hogy a világot valójában csak kétféle módon lehet szemlélteni. Ezt a két látásmódot „egy-izmusnak” (minden létező közös eredetében való hit) és „két-izmusnak” (a létezők kétféle eredetében való hit) neveztem el, ami tulajdonképpen a Rómabeliekhez írt levélben foglaltak egy másfajta megfogalmazása. Pál itt kifejti, hogy az ember csak kétféle módon élhet: vagy a természetet imádja – ezerféle, egymástól akár eltérő módon –, vagy pedig a Teremtőt (Róm 1,25). Tehát ha el tudsz számolni egytől kettőig, akkor megérted, mit értek világnézet alatt. A természet imádata nem más, mint „egy-izmus”, mivel azt vallja, hogy a természet az egyedüli dolog, ami létezik, és minden, ami van, ugyanabból az anyagból, ugyanabból az Egy-ből származik: „Minden Egy!” Ez a pogány világnézet lényege. A Teremtő imádata pedig azt jelenti, hogy az egész valóságban kétféle létezés áll fenn: a nem teremtett Teremtő és minden más, amit Ő alkotott. Ezt a világnézetet nevezem én „két-izmusnak”.

A fenti mérce szerint a *Csillagok háborúja* egyértelműen az „egy-izmus” hittételeit képviseli, vagyis öntudatosan pogány üzenetet közvetít. Ha mindez keménynek hangzik, javaslom, olvassd el az alábbi részleteket.

Néhány fogalom az egy-izmus látásmódja szerint értelmezve

Erkölc, teremtés, lelkiség, megváltás és halál

Összeszedtem a *Csillagok háborúja* néhány alapelvét, amely a fenti fogalmakkal kapcsolatban az „egy-izmus” világnézetét tükrözi:

- ♦ Az erkölcs az, amivé teszed. Az Erő lehet jó is és gonosz is. Tőled függ, hogy az érzelmeid kezelésén keresztül mivé teszed. Jó és gonosz között tehát nincs tárgyilagos különbség.
- ♦ A létezés önmagát teremti. Obi-Wan Kenobi mondja: „Az Erő egy minden élő dolog által létrehozott energiamező.” Vagyis nincs szó Teremtőről és teremtményről. Nem különböztetik meg a kettőt.
- ♦ A lelkiségünket mi magunk alakítjuk, a helyes út bennünk található, nem egy rajtunk kívül lévő dolog nyilatkoztatja ki számunkra. Luke

Skywalker az érzéseire kell, hogy bízsa magát. Ki kell írnie elméjéből a kérdéseket, és „*éreznie kell, ahogy az Erő keresztüláramlik rajta*”. Csakis ezáltal hívhatja életre a benne rejlő igazságot.

- ♦ Anakin Skywalker, vagyis Darth Vader „megmenti”, azaz megváltja a galaxist: saját élete árán elpusztítja a Császárt. A Star Wars világában azonban a gonosz valójában nem győzhető le, nem lehet végérvényesen diadalt aratni rajta, ugyanis a jó és a rossz ugyanabból az Erőből táplálkozik. A gonosz az „egy-ista” világ szerves része.
- ♦ Yoda mester szerint a halál csak egy örökké tartó alvás.

A Csillagok háborúja pogány istenképe

Lucas úgy nyilatkozott, hogy valami lelki tartalommal rendelkezőt kívánt létrehozni. Az általa megalkotott lelkiség azonban teljesen eltér a Biblia szemléletétől. Ez talán az „Az Úr legyen veled!” bibliai áldás pogányosításában („Az Erő legyen veled!”) nyilvánul meg legszembetűnőbben. Lucas számára tehát Isten csak egy erő, nem pedig egy személy. A természet tartalmazza is ezt az Erőt, de része is ennek az Erőnek. Vagyis az Isten – a tapasztalattól függetlenül létező, fel nem fogható, természetfeletti Teremtő –, aki különválnak a teremtéstől, nem létezik. A Csillagok háborúját – ha valóban a filmet létrehozó gondolatvilág mélyét vizsgáljuk – legfőképpen ez teszi az „egy-izmus” követőjévé.

De vajon milyen mértékben kapcsolódik a filmsorozat ehhez a pogány világnézethez? Ahhoz, hogy ezt a kérdést megválaszoljuk, szükségünk lesz némi háttérinformációra. Lucas „sötét oldal” és „világos oldal” kifejezései közvetlenül Carl Jungtól származnak. Jung a múlt század egyik legnagyobb hatású keresztényességellenes pszichológusa volt. Munkája során sikeresen elültette a pogány világnézet és gondolkodásmód magvait, amelyek mai kultúránkban már erőteljesen virágoznak is. A Csillagok háborúja Jung örökségének része. George Lucas mentora és barátja, Joseph Campbell ugyanis Jung odaadó tanítványa volt: a keresztény tanításokat teljesen elutasította, s a pogány mítoszok és legendák szakértőjévé vált. (Még egy rendkívül híres és népszerű dokumentumfilm-sorozatot is megalkotott [The Power of Myth – A mítosz ereje, 1988], amelyet részben Lucas farmján forgattak.)

Szintén Jung volt az, aki bevezette a köztudatba a sötét és a világos oldalak összetartozásáról szóló pogány spirituális mítoszokat. Mindezek alapján Krisztus személyét teljesen átértelmezte, és a gnosztikus Isten, Abraxas imádatát hirdette. Abraxas egy általában félig ember és félig állat alakjában ábrázolt istenség, aki minden ellentétet, így Istent és a Sátánt is egyesíti önmagában. E gondolat alapján vált a filmben például Darth Vader a világos és sötét erők közötti egyensúly fenntartójává. A sötét és világos, jó és rossz, Isten és Sátán effajta egységéhez a filmben még Campbell monomítosz-elmélete (monomyth theory) is társul.

Bár Lucas nem mélyül el ezekben a gondolatokban annyira, mint Jung és Campbell, tanaikat mégis felhasználja és népszerűsíti. Az ellentétek egységét például a következő területeken láthatjuk:

- ♦ minden dolog (pl. jó és rossz) csak viszonylagos, csak egymáshoz képest értelmezhető, önmagában nem meghatározható
- ♦ semmilyen különbség nincs állatok, emberek vagy éppen gépek között
- ♦ nincs tökéletes erkölcsi ideál, amihez minden dolog viszonyítható
- ♦ nincs senki és semmi, aki vagy ami az emberi és az isteni/szellemi világ között közvetítene
- ♦ nincs egy tőlünk különálló Isten, aki megalkotott, s aki meg is szabadít

Hogyan alakult át a világgépünk?

Sir Isaac Newton (1643-1727), a nyugat egyik legnagyobb tudósa sok évvel ezelőtt a következőket mondta: „A nap, a bolygók és az üstökösök eme csodálatos rendszere csak és kizárólag egy intelligens és hatalmas lény terve és uralma folytán működhet [...]. Ez a Lény irányít mindent, nem úgy, mint a világ lelke, hanem mint aki Úr mindenekfelett.” Részben Lucas munkásságának köszönhetően sajnos ma már sokan azt hiszik, hogy ez az intelligens és hatalmas Lény nem más, mint maga az emberiség, ami az Erővel felruházva bármitől megmentheti saját magát.

Vajon az Ébredő Erő ugyanazzal az Erővel ébred ezúttal is?

Kétségtelen, hogy az *Ébredő Erő*, vagyis a Star Wars 7. epizódja naiv mítoszrajongók egy újabb generációját próbálja most kiépitni. Hisz már az előzetes is kijelentette: „Az Erő hív téged. Csak engedd be...!” Sőt, a pogányság varázsa a '70-es és '80-as

évek óta semmit sem csökkent. A film minden bizonytalansággal meg fogja ragadni azok képzeletét, akik bár nem nevezik magukat „vallásosnak”, de mindenképpen „spirituális” vagy „lelki” embereknek tartják magukat.

Jelenlegi világunk előszeretettel ölti magára a pogány keleti lelkiség legkülönfélébb jegyeit:

- ♦ Izlandon még az ateisták is csatlakoznak a leggyorsabban terjedő valláshoz, a zuizmushoz (*zuism*), amely egy az ősi Sumériából származó pogány hit.
- ♦ A Barnes & Noble a világ egyik legnagyobb kiadóvállalata. Az *Életmód* kategóriában megjelenő kiadványaik közül a *Faerie Magazine* produkálja a 19. legmagasabb példányszámot. A lap a tündérhívők folyóirata.
- ♦ Amerikaiak milliói gyakorolják a keleti meditáció és jóga valamilyen formáját, hogy kiszabaduljanak az ellentétek fogságából, és hogy sikeresen egyesítsék a létezés sötét és világos oldalát.
- ♦ Sok buzgó és önmagát spirituális lénynek tartó rajongó úgy véli, hogy az Erő újrafelfedezése a „mennybe viszi” őt – ahogy ezt nemrégiben egyikük nyilatkozta is.

Egy keresztyén válasz

Az életem egy jelentős részét a Csillagok háborúja ábrázolásmódjának elemzése uralta, ugyanis a film által képviselt pogány jelenségekre reagálva *A pogány elme megragadása* (Capturing the Pagan Mind) címmel én is megjelentettem egy trilógiát. Ennek részei a sorozat egyes epizódjaira reflektálva: *A gnosztikus birodalom visszavág* (The Gnostic Empire Strikes Back), a *Lelki háborúk* (Spirit Wars) és *A Rabbi visszatérése* (Return of the Rabbi). A lelki erők harca – amelyeket Lucas sikeresen felélesztett – a már említett két világgép közötti választásra kényszerít bennünket: a világot vagy a monomítikus és pogány „egy-izmus” filozófiáján keresztül szemléljük, vagy hiszünk a biblikus „két-izmus” a történelem által is bizonyított evangéliumában. A Csillagok háborúja által ennek az időtlen lelki harcnak a kellős közepén találjuk magunkat.

[...] Bár a film, művészi és szórakoztató értékét el kell ismernünk, keresztyénekként mindenképpen tisztában kell lennünk a Csillagok háborúja valódi üzenetével. A galaktikus csatajelenetek és az emberi drámák valóban izgalmasak, de jó, ha meglátjuk mö-

göttük a kortárs kultúra jegyeit, s ezek fényében még értékesebbnek tartjuk keresztyén hitünket. [...]

Fel kell ismernünk például, hogy amikor Obi-Wan Kenobi az „ősi vallás” követésére inti Luke-ot, akkor az egy egyértelmű, gyakorlati utalás a keresztyénség előtti pogányságra. A film tehát teológiai összetűzésekre hív bennünket. A Star Wars persze minden fenntartás nélkül igaznak hirdeti magát, de látnunk kell, hogy a film által terjesztett modernizált, ősi „vallás” már magában a történetben is óriási problémákat szül, és egyetlen kielégítő választ sem ad a valódi élet nagy titkaira:

- ♦ Az ember mély érzelmi és erkölcsi szükségleteit semmilyen személytelen „erő” vagy „dogma” nem tudja betölteni.
- ♦ Semmilyen személytelen erő vagy emberi forrás nem tud elszámolni az élet eredetével, mivel nem képesek meggyőző magyarázatot adni a személyiség vagy az intelligencia létezésére, amelyen az egész univerzum léte – sőt ez a film is – alapul. Nem tudják megmagyarázni például azt sem, honnan ered a Luke és az édesapja között lévő szeretet, vagy éppen az a technikai varázslás, ami a Csillagok háborúját olyannyira szórakoztatóvá teszi.

Csak és kizárólag egy transzcendens, személyes, Szentháromságban létező Teremtő képes mindezzel. Csak egy ilyen személyes Isten igazsága töltheti be a legmélyebb szükségleteinket.

A Csillagok háborúja csábító mítoszának újraindítása idején – amely mítosz kijelenti, hogy „a végén minden jó, mert minden Egy”, vagyis jó is és rossz is egy tőről fakad – a világnak nem arra van szüksége, hogy egy okosságokkal teli hőstörténetet halljon. Ehelyett arra van szüksége, hogy a történelmi tények merész kijelentésével szembesüljön, hogy arról halljon, hogy az Úr Jézus Krisztus legyőzte az emberi bűn gonosz birodalmának sötétségét. Ő most is valódi szabadulást kínál a rászoruló emberi lelkeknek. Nem egy személytelen, „örökké tartó alvást” ígér, hanem egy örök, feltámadott életet, és egy velem, a mi Alkotónkkal és szerető Megváltónkkal való szemtől szembeni találkozást.

Fordította: Popovics Szidónia
<http://www.ligonier.org/blog/star-wars-ancient-religion/>

Jerry Bridges

„Testvérem! Ha egy kicsit is bízol saját erkölcsösségedben vagy vallásosságodban, ha abban reménykedsz, hogy Isten el fogja ismerni jó cselekedeteidet és érdemként beszámítja azokat a megváltásodba, akkor komolyan el kell gondolkodnod: valóban keresztyén vagy-e?” – írja Jerry Bridges a *Kegyelem* című könyvében. Ezzel vállalta annak a kockázatát, hogy kijelentésével többeket megsérthet. De mit ér a keresztyénségünk, ha nem értjük világosan a megváltás evangéliumát?

Bridges 1929 decemberében született Texasban. Több betegségben is szenvedett: szemtengelyferdülése volt, egyik fülére nem hallott jól, s csontjai több helyen deformálódtak. Orvosi kezelésére szülei szűkös anyagi helyzete miatt nem volt lehetőség, de lelkére annál inkább gondot viselt.

A gyülekezetben, amelyet gyerekként látogatott, többször előállt, amikor felszólították a jelenlévőket, hogy vallják meg: hitre jutottak-e. De újra és újra rá kellett jönnie, hogy valójában még nem született újjá.

18 évesen őszintén elismerte az Úrnak, hogy még nem jutott igaz hitre, de ettől kezdve rendszeresen olvasta a Bibliát. A Szentírás tanulmányozását élete végéig gyakorolta.

Mérnöki diplomát szerzett, aztán besorozták, s a haditengerészethez került. Harcolt a koreai háborúban, de ekkor még nem látta tisztán, hogy Isten milyen szolgálatra hívta el.

Egy fiatal társa ajánlotta, hogy vegyen részt egy hajón tartott bibliaórán – ez volt az az alkalom, ami mély változást hozott a lelki életében. Itt elkötelezett keresztyénekkal találkozott, és megértette, hogy az Urat kell szolgálnia.

1953-ban el kellett hagynia a tengerészetet hallásproblémái miatt. Miután leszerelt, a Convair repülőgépgyárnál dolgozott: műszaki könyveket, tájékoztatókat írt, s az írásban gyakorlatot szerzett. 1955-től már világosan látta, hogy Isten elhívta őt ahhoz a missziós társasághoz (Navigators), amelyiknek aztán élete végig aktív tagja volt. Igei jegyzeteket gyűjtött, másolt, tanult és tanulmányozott.

A Navigators-nál munkáját levelek válaszolásával kezdte, miközben kereste a válaszokat saját lelki életére nézve is.

1963-ban megnősült. 1978-ban írta a *Törekvés a szentségre* című első saját könyvét.

Bár azt gondolta, ez lesz az egyetlen könyve, ezután még több mint húsz művet írt.

Feleségét annak betegsége miatt 25 év házasság után elvesztette. Közben egyre szélesebb körben kezdte tanítani a keresztyén lelki életre nézve fontos alapelveket, az Istentől jövő kegyelem megismerését.

1989-ben újránősült, a család régi barátja, egy alázattal szolgáló misszionáriusnő lett a felesége.

Együtt küzdöttek emberek lelkéért, tanítottak, neveltek még az elmúlt évekig is.

Jerry Bridges 2016. március 6-án költözött haza Megváltójához, ahol immár a titkok fátyla fellibbent előtte és szemtől szembe láthatja Urát, kinek földi életében hűséges gyermeke volt.

Dél-Afrika: Keresztyén felekezetek megszavazták az azonos neműek házasságának engedélyezését

A Dél-afrikai Holland Református Egyház (Dutch Reformed Church in South Africa) zsinata 64%-os többséggel megszavazta az azonos neműek házasságkötésének és a homoszexuális lelkészek beiktatásának engedélyezését. Bár a döntést számos más keresztyén felekezet kritizálta, a zsinat moderátora, Nelis Janse van Rensburg nyilatkozata szerint a döntésre az emberi méltóság megőrzése érdekében volt szükség. A határozat értelmében az egyház önálló gyülekezeteit nem kötelezik homoszexuális lelképásztorok beiktatására vagy azonos neműek házasságának elismerésére, ha nem értenek egyet a zsinat döntésével. A Dél-afrikai Holland Református Egyházat a Dutch Reformed Church of the Netherlands alapította. Az egyház fennhatósága Namíbiára és Sváziföldre is kiterjed, s mintegy 1 100 000 tagot számlál. (ChristianHeadlines.com)

India: Keresztyéneket bántalmaztak, mert imádkoztak

Az Open Doors (Nyitott ajtók) segélyszervezet elmondása szerint Indiában egyre több keresztyént vernek és ölnek meg. Az indiai evangéliumi hívők ezért arra kérték az egyesült királyságbeli keresztyén vezetőket, gyakoroljanak nyomást India miniszterelnökére, hogy segítsen az ország üldözött keresztyénein. Vijesh Lall, az indiai keresztyén közösségeket tömörítő szervezet egyik titkára a következőt nyilatkozta: „A helyzet északon a legrosszabb. Egy alkalommal tizenhárom lekipásztort vertek meg csak azért, mert egyikük otthonában összegyűltek imádkozni. Ezután a rendőrségre vitték őket, ahol azt mondták nekik, hogy ez egy hindu nemzet, s így az ő imáik nem engedélyezettek. Csupán a nap végén, több órai zárka után engedték el őket.”

India 1,2 milliárdos lakosságának 2,3 százaléka keresztyén. (Religion Today)

<http://hnrc.org/wp-content/uploads/2010/06/Jan-Feb-2016-BSGT-final-lo-res.pdf>

TAMÁS SÁNDOR

A KERESZTYÉNSÉG NEGYEDIK SZÁZADA

1. Üldözött vallásból, a vértanúk egyházából *engedélyezett vallás*, majd rövid időn belül kizárólagos vallás lett. Üldözöttből üldöző lett. A keresztyénséget üldöző császárok lassan „elfogytak” és utódaik meglátták, hogy a keresztyénségben sok lehetőség van. Nagy Constantinus és fiai egyértelműen kiálltak a keresztyén egyház mellett. Constantinus trónra kerülésekor hat személlyel kellett osztoznia a trónon. Belharcok következtek, melyek eredményeként Constantinus 325-ben az egész birodalom egyeduralkodója lett. Ettől kezdve az egyházat egyre több kedvezményben részesítette, miközben a pogányságnak is megadta a kedvezményeket. Ezáltal mindkét felet lekötölte, és így saját hatalmát még inkább megszilárdította. Az egész birodalomban „*religio licitává*” tette a keresztyénséget, templomokat építtetett a saját költségén. Rendeletet hozott, melynek értelmében az egyház elkobzott vagyonát mindenütt vissza kellett szolgáltatni. Az üldözések áldozatait kedvezményben részesítette. Fontos kedvezménye volt, hogy a püspök világi ügyekben is bíraskodási joggal rendelkezett. Constantinus stabil helyzetet teremtett az egyház számára a társadalomban. Az egyházi tisztségviselők mentesültek a katonai szolgálat alól. Új fővárost is alapított, amely egyháztörténetileg igen fontos hely lett. Róma, Antiochia, Alexandria és Jeruzsálem mellett 381 óta Konstantinápoly is püspöki székhely lett. Róma egyrészt „hátrányos” helyzetbe került az új császári székhellyel szemben, mert elvesztette központi pozícióját és politikai befolyása is csökkent. Másrészt viszont a császártól való távolsága miatt nőtt az önállósága. Ezzel szemben a konstantinápolyi pátriárka ugyan központi helyen volt, de közvetlenül a császári hatalom közelében, ezért a keleti egyházban a császári és az egyházi állásfoglalás általában egybeesett.

Constantinus politikai okokból kedvezett a keresztyénségnek, de az üldöztetést megért keresztyének örültek, hogy enyhült rajtuk a nyomás, megszabadultak az üldöztetéstől.¹ Constantinus személyében a birodalomnak olyan császára lett, aki a régi nagy császárok nyomdokaiba léphetett. Igazi

politikus alkat, aki felismerte az „idők jeleit”, megértette saját korának helyzetét. Volt némi keresztyéni érintettség, de pogány gondolkodása, magatartása is megmaradt.² Egy győztes csata után seregének a kereszttel díszített zászlót adta, és katonái a Krisztus-monogrammal díszített pajzzsal meneteltek. Constantinus személyének megítélése nem volt egységes már a korabeli keresztyének között sem. Némelyek látva szinkretista magatartását, helytelenítették azt. Ugyanakkor Kaiszareai Euszebiosz, az „*egyháztörténet atyja*” igen pozitívan írt a nagy császárról, akire úgy tekintett, mint a keresztyénség megmentőjére. *Vita Constantini* címmel írt egy életrajzot, melyben kifejtette, hogy a császár Isten földi helytartója. A keleti bizánci keresztyén császárok boldog örömmel fogadták pozitív megítélésüket Constantinus után is.

Később Constantinusról terjesztették el azt a történetet (Donatio Constantini), amely az egyháztörténet leghírhedtebb koholmányja. Azt állították, hogy Constantinus valamikor bélpoklos volt, és Szilveszter római püspök csodát téve meggyógyította. Constantinus aztán megtért és hálából elismerte a római püspök elsőbbségét az egyházban és a világi hatalom felett is. A római püspöknek ajándékozta a hatalmas lateráni palotát és a nyugati birodalom feletti hatalmat is. Ezért a császár Konstantinápolyba vonult, hogy átadja helyét a római püspöknek. Ezt a mesét évszázadokon keresztül elhitték, amíg a humanista Laurentius Valla a XV. században bebizonyította, hogy koholmány az egész.

2. A keresztyénség növekedésével és a barbárok beözönlésével növekedett a *keresztyén misszió* is. A germán törzsek tagjait előszeretettel alkalmazták a római katonaságban. A gótok fokozatosan nélkülözhetlenné váltak a birodalom védelme szempontjából, és sokan közülük magas tisztséget kaptak, római családokba is kezdtek benősülni. Ezt rossz szemmel nézték azok, akik úgy gondolták, hogy a különböző méltóságok monopóliuma továbbra is a nagy és régi római családokat illeti. A barbár bevándorlás így fo-

1. Később még egyszer kitört az üldözés Julianus Apostata (a hitszegő) uralkodása idején (361-363).

2. Ha érdeke úgy kívánta, még a családjába tartozókat is megölette.

kozatos és szabályozott volt. 375-től kezdve a helyzet gyorsan változott, hiszen a hunok elől menekülve a gótok benyomultak a birodalomba, és ahogy lenni szokott, a beáramló hatalmas tömeg politikai és társadalmi nyugtalanságot idézett elő. Az egyház csak lassan kezdett hozzá missziós tevékenységéhez a barbár törzsek közt. 381-ben a konstantinápolyi zsinat úgy rendelkezett, hogy *„Isten egyházát a barbár népek közt a szokásnak megfelelően kell kormányozni.”*

A nyugati gótok misszionáriusa Wulfila (311-383), akit a konstantinápolyi Euszebiosz ariánus püspök missziós püspökké szentelt fel. Wulfila megalkotta a gót ábécét, és lefordította a Bibliát népe számára. A nyugati gótoktól jutott el a keresztyénség a többi germán törzshöz: a vandálokhoz, burgundokhoz, keleti gótokhoz stb. A keresztyénség elfogadását akkoriban a civilizált római világba való letelepedés velejárójának tekintették. Mégis volt némi különbség a gót és a római keresztyének között, Wulfila ugyanis az ariánus keresztyénséget képviselte, míg a rómaiak az ortodox keresztyénséget.

3. Az egyház növekedésével egyre több és egyre súlyosabb tanbeli különbség is előállt. A helyes tan tisztázása érdekében hívták össze az egyetemes zsinatokat. Bár kezdetben ezeket főként a császárok hívták egybe, és esetenként ők maguk elnököltek, mégis a zsinati döntések a Szentírás kijelentését tükrözik, ezért az egyetemes keresztyénség elfogadja az első zsinatok döntéseit.

A niceai zsinat Arius tanítása miatt gyűlt egybe. Arius alexandriai presbiter volt, és akárcsak Origenész, úgy vélekedett, hogy az Atya nagyobb, mint a Fiú, Ő pedig nagyobb, mint a Szentlélek.

Origenésszel szemben azonban Arius nem hitt az isteni létező hierarchiában. Origenész rendszerét radikális monoteizmussá alakította át, és arra a következtetésre jutott, hogy egyedül az Atya az Isten. Az Atya a Fiú révén teremtette a mindenséget, de ennek ellenére a Fiú a semmiből alkotott teremtmény, nem pedig Isten. Minthogy teremtmény, nem örökkévaló, azaz volt kezdete. *„Volt olyan idő, amikor a Fiú még nem volt.”* Maga Arius világosan megfogalmazta a vita tárgyát képező két pontot: *„Azért üldöznek minket, mert azt állítjuk, hogy a 1). Fiúnak volt kezdete, és 2). a semmiből teremtett.”*

Tanítását elutasító püspökével, Alexandrosszal szemben Arius támogatást kért más keleti püspököktől, és több origenista, köztük Kaiszareai Euszebiosz

(az egyháztörténet atyja) is kiállt mellette. Amikor 324-ben Constantinus császár egyesítette a birodalom két felét, kénytelen volt beavatkozni. Egybe hívta a niceai zsinatot, mely 325 júniusában ült össze elnöklete alatt. Körülbelül 220, többnyire keleti püspök vett azon részt. (Későbbi hagyomány szerint 318, amely szám feltehetőleg az 1Mózes 14,14-re vezethető vissza.) A zsinat elítélte Ariust és kiadta az Arius-ellenes niceai hitvallást.

A niceai zsinaton hosszas keresgélés után találták meg a megfelelő formulát, amely vízvázlatot lehetett az ortodoxok és az ariánusok között. Ennek az volt az oka, hogy Arius és párhívei bármilyen általánoságokban mozgó, utólagos értelmezést megengedő szöveget hajlandók voltak aláírni.

Elfogadták például a következő kifejezéseket: *„Istentől való”, „az Atya igazi ereje és képe”, „osztatlannul az Istenben volt”.*

Azonban mindenki tudta, hogy számukra más jelentenek ezek a kifejezések. Ezért kényszerű helyzetben illesztették a szövegbe a homousziosz (egy lényegű) szót, és ezután az ariánus érzelmeik megtagadták a hitvallás aláírását.

Ez a szó nincs a Szentírásban, ezért szokták kérdezni, hogy nem lett volna-e jobb, ha a zsinati hitvallás megmarad a szentírási kifejezések mellett. A kérdés felvethető, de rögtön hozzá kell tenni: Arius saját nézeteit is a biblikus kifejezések mögé rejtette. Nem csupán azért utasította el a zsinati hitvallást, mert nem szentírási fogalmat használtak.

A niceai hitvallás olyan teológiai szemléletet tükröz, amely azt állítja, hogy a megváltás kulcskérdése az Atya és Fiú egylényegűsége. Ez a szemlélet szemben áll Arius és párhívei nézetével.

A zsinat határozata csak látszólagos békét hozott.

Az I. konstantinápolyi zsinatot Theodosius császár hívta egybe. Hajlíthatatlan niceánusként egyszer s mindenkorra véget akart vetni az arianizmusnak. Évégelt zsinatot hívott össze, mely 381 májusától júliusig ülésezett Konstantinápolyban. A zsinat nagyjából a kappadókiai atyák zsinatának bizonyult.³ A kappadókiai atyák által üldözött eretnekségeket az ő tanításukkal összhangban a zsinat elítélte.

3. Basilius Magnus (Nagy Vazul), öccse Nüsszai Gergely és barátja Nazianzoszi Gergely. A kis-ázsiai római provinciából, Kappadokiából származtak. Mindhárman origenisták voltak, de a legbuzgóbban Nüsszai Gergely.

Konstantinápolyban a következő eretnekségeket ítélték el:

- **Arianizmus.** Ez a hitvallás a niceai credo négy Arius-ellenes kitételéből hármát vett át. A következő évben tartott konstantinápolyi gyűlés levelet küldött Rómába, amely ekképpen foglalta össze a 381-es zsinat hitvallását: „*Hiszünk az egyenlő méltóságú és az egyképpen örökkévaló fenségű Atya, Fiú és Szentlélek egyistenségében, hatalmában és lényegében, három tökéletes hiposztázisában vagy három tökéletes személyében.*” Ez elég jól összefoglalta a kappadókiai atyák trinitárius felfogását.
- **Macedonianizmus.** A zsinaton részt vevő püspökök közül harminchat Macedonius híveként elfogadta a Fiú istenségét, de a Szentlelket teremtménynek tartotta. A többiek igyekeztek őket megnyerni az igazságnak. A hitvallás isteninek állítja a Szentlelket, de csak burkoltan. A Biblia megfogalmazását követi, kivéve azt az állítást, hogy a Szentlelket éppúgy imádjuk és dicsőítjük, mint az Atyát és a Fiút. A Szentlelket nyíltan nem mondja Istennek. A diplomatikus szövegezés ellenére a macedoniánus püspökök kivonultak a zsinatról.
- **Apollinarizmus.** Apollinarist, aki tagadta Jézus emberi lelkét, 377-ben Rómában már elítélték. Ezt az ítéletet megismételte ez a zsinat is.

Idővel a konstantinápolyi zsinatot tekintették a második ökumenikus zsinatnak. Ha hitvallása a macedoniánusokat nem is győzte meg, a keresztyén világ legökumenikusabb credója lett. Mind a nyugati, mind a keleti egyházban széles körben használják.

A Jézus Krisztus személyéről folytatott IV. századi vita mai szemmel talán távolinak tűnhet, különösen a szokatlan szóhasználat miatt. Néha olyan, mint holmi homályos filozófiai szócsata. De a vitatott kérdés valójában a keresztyén hit lényegét érinti. Jézus Krisztus vajon csupán egy Isten által küldött kiemelkedő teremtmény, vagy benne maga Isten nyilatkozta ki magát? Vajon csupán annyit jelent-e az ige – „*úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta érte*” –, hogy teremtményeinek egyikét küldte? Jézus Krisztus istensége alapját képezi minden keresztyén hitnek. Nélküle Isten valójában nem nyilatkozta ki magát Jézusban. Nélküle a keresztyén megváltás tana elveszíti minden alapját.

4. A IV. század rövid kronológiája

303-313 • Az utolsó (harmadik) egységes állami szinten történő keresztyén-üldözés Diocletianus és Galerius uralkodása alatt.

306 • Az elvirai zsinat nyugaton a cölibátust kötelezővé teszi az egyház felső vezetői számára.

311 • Galerius halálos ágyán aláírta türelmi rendeletét: nikomediai türelmi rendelet.

313 • Milánói ediktum: Constantinus és Licinius ediktuma; a keresztyénség religio licita (engedélyezett vallás) lett.

320 körül • A kopt Pachomius megalapítja az első kolostort.

- Arius fellépése, a homousziosz-vita (Arius meghalt 336-ban).

323 • A keresztyén vallás a birodalom hivatalos vallása.

325 • Niceai zsinat (első ökumenikus): Krisztus a Fiú, az Atya lényegéből született, de nem teremtmény, egylényegű (homousziosz – egylényegű-) az Atyával.

341 • Wulfila (Ulfilas) missziós püspök a nyugati gótok között.

354 • Augusztinus születése (Augusztinusz élt: 354. november 13. – 430. augusztus 28.).

370 táján • A nagy népvándorlás.

381 • Konstantinápolyi zsinat (2. ökumenikus) – kötelező keresztyénnek lenni.

382 • Elkészül a Vulgata bibliafordítás.

383 • Tilos pogánynak lenni.

391 • Az Augusztinusz zárda alapítása.

395 • Theodosius halála, a római birodalom hivatalosan is kettéválik.

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat: Bagoly Gyula
Endre u. 11.
tel: 06-30-2698643

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
szombat: 16:00 – IB
vas.: 10:30 – IT, 14:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat:
Szabó Péter András
1112 Neszmélyi út 13.
tel: 06-30-1842142

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
csütörtök: 18:00 – FB
(Wesselényi u. 54. alatt)
vas.: 10:30 – IT

DEBRECEN

Kapcsolat: Sikó Mihály
Kinizsi u. 84/A.
tel: 06-20-5232147

Alkalmak

csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat: Bencs Miklós
Kossuth u. 13.
tel: 06-70-3285471

Alkalmak

csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 17:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat: Szőke Imre
Kartács u. 1.
tel: 06-46-412558

Alkalmak

szerda: 17:30 – FB
péntek: 14:30 – IB
vas.: 9:30 – GYA, 10:30 – IT

KÁRPÁTALJA

BARKASZÓ

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

péntek: 18:30 – FB
vas.: 10:00 – GYA, 11:00 – IT,
12:30 – IB

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnickij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:30 – IT, 12:00 – GYA

BÚCSÚ, RAFAJNA, GÁT

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

IZSNYÉTE

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak

kedd: 18:00 – IB
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 14:00 – IT

UNGVÁR

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

vasárnap: 15:00 – IT

ZÁPSZONY

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 9:00 – IT, 12:00 – GYA,
17:00 – IB

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat: Simon Szabolcs
Bd. Victoriei 2 Bl.40/A Ap.12
tel: 0744-307-550

Alkalmak

vasárnap: 12:30 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat: Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053

Alkalmak

kedd: 19:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat: László Lehel
Május 1 utca, 1/A
tel: 0723-630-793

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
szombat: 17:00 – IB
vas.: 10:00 – IT, 16:00 – GYA,
17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat: Tamás Sándor
tel: 0723-332-053
Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR

Kapcsolat: Szász Attila
Str. Otetului 18A
tel: +40 723 368 408

Alkalmak

vas.: 10:00 – IT, 18:00 – RA

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat: Molnár Sándor
Str. Jiului 7.
tel: +40 365 738 317

Alkalmak

kedd: 18:00 – FA, GYA
csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 15:00 – FB

PARAJD

Kapcsolat: Pál Tamás
tel: 0754-491-285

Alkalmak

szerda: 19:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat: Zólya Csaba
tel: 0723-395-260

Alkalmak

péntek: 11:00 – FB

RAVA

Kapcsolat: László Lehel
tel: 0723-630-793

Alkalmak

vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat: Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
csütörtök: 18:30 – IB
péntek: 18:30 – GYA
vasárnap: 10:00 – IT

SZAMOSÚJVÁR

Kapcsolat: Szász Attila
tel: 0364-109-567

Alkalmak

vasárnap: IT kéthetente
(érdeklődni telefonon)

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat: Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A
tel: 0726-265-566

Alkalmak

szerda: 19:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 18:00 – FB

SZOVÁTA

Kapcsolat:
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B
tel: 0722-573-019

Kovács Kálmán
M. Eminescu utca K1/7
tel: 0740-483-684

Alkalmak

csütörtök: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 11:30 – FO

VULKÁN

Kapcsolat: Zólya Csaba
Str. Carpati 2.
tel: 0723-395-260

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 17:00 – FB

Rövidítések

FA – férfialkalm	GYA - gyerekalkalom
FB – felnőtt bibliaóra	IB – ifjúsági bibliaóra
FO – fórumbeszélgetés	IT – istentisztelet
	RA – román nyelvű alkalom

Szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt!

HAZAÉRKEZÉS

Ádám késő utóda, én is
az Édenen kívül születtem.
Az Édenen kívül bolyongtam
átok alatt, számkivetten.

Küzdve bogánccsal, tövisekkel,
kiverejtékezett kenyéren,
emberszívemben Édenkertnek
emléke szunnyadt hófehéren.

És magamválasztotta úton,
magamakarta szóval, tettel,
és szép, szabad nyomorúságban
pazarul évre év vezett el.

S mikor kisemmizett a kedvem,
csalóka vágyak megcsúfoltak,
odalett büszke emberségem,
és úgy hevertem, mint a holtak:

samaritánus irgalommal
fölém hajolt az Istenember.
Megettetett vigasztalással,
megitatott hús kegyelemmel.

Éreztem, hogy kevély szememből
sok bűnsírató könny szivárog:
„Elég, elég a magaméból!
Ezután a Te utadon járok!”

Ahogy kimondtam – lehanyatlott
a kard a kérubok kezében.
Messzetévedt, bús gyermekének
kítárta kapuját az Éden.

Fái között ott várt az Isten,
ködbeborult királyi Felség.
„Atyád” – súgta az Istenember.
S elfödött az Isten-közelség.

„Atyám!” – A viharvert madárka
pihen el így a pelyhes fészken. –
„Atyám!” Ujjongani szeretnék,
sírni, kacagni: hazaértem!

Haza, a Te akaratodba,
édeni kerted közepébe!
Ó, akármilyen messze Tőled
szüntelen ott kísért a képe!

Küzdve bogánccsal és tövissel,
kiverejtékezett kenyéren,
emberszívemben Édenkerted
emléke szunnyadt hófehéren.

Soha, soha ne legyek újra
magam útjának átokvertje!
Védve és virrasztva öleljen
akaratodnak Édenkertje.

Boríthat benne éjsötétség
és túl a táj, mint nap ragyoghat:
akaratodnak Édenéből
nem egy lépést! nem egy tapodtat!

Az Atya fényben állt a fák közt,
és gyermeke előtte térden.
Harmatos, hűvös alkonyat volt...
Ádám utóda... hazaértem!

(Túrmezei Erzsébet)

